

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

PODZIM 2013

ROČNÍK 24

*Sola Scriptura – Jedině Písmo
Solus Christus – Jedině Kristus
Soli Deo Gloria – Jedině Bohu Sláva*

*Sola Gratia – Jedině milostí
Sola Fide – Jedině vírou*

OBSAH

Boha nemůžeme vidět	1
Věrné a vytrvalé odhodlání Ch. Simeona	2
Boží láska v tom, že dal svého Syna	4
Chatrč – není jedno, co čteme	8
Zápas o duši nebo psychologie	10
Proč se v Africe daří charismatickým?	13
Jak mohu nést vinu za to, co jsem neudělal?	16
Byl Pád v Božím plánu?	20
Lapsa... Co?	22
Bludné učení o omezeném smíření	29
Boží trojice ve spasení	31
Proč přijmout učení o omezeném smíření	33
Byl jsem pragmatik	34
Když se (zatím) neoddaní scházejí	37
Fyzické tresty	43
Omluva redakce	45

BOHA NEMŮŽEME VIDĚT

Marian M. Schoolland

Chtěli byste vidět Boha? Ano. Jenže Boha vidět nemůžeme. Boha ještě nikdy nikdo neviděl.

A proč Boha nemůžeme vidět?

Boha nemůžeme vidět, protože Bůh je duch. Duch není vidět.

A co je to duch?

Když vás, děti, Bůh stvořil, dal vám tělo a ducha neboli duši. Váš duch bydlí ve vašem těle. Váš duch je vaše skutečné já. Je to právě váš duch uvnitř ve vašem těle, kdo poslouchá, co si čteme; to váš duch přemýšlí a má rád; to váš duch je šťastný, takže se usmíváte, a někdy smutný, takže pláčete.

Vašeho ducha také nikdo nemůže vidět. Ale vy cítíte, jak tam uvnitř ve vás žije.

A Bůh je duch, který nemá žádné tělo. Proto Ho není vidět. Ale On sám vidí a slyší a miluje. On vidí a slyší daleko víc než my, i když Ho nevidíme.

Existuje však důvod, proč Boha nesmíme vidět. Bůh je nesmírně slavný. To znamená, že je svatý a září jako veliké světlo.

V Bibli máme příběh o jednom člověku, který se jmenoval Mojžíš. Mojžíš a Bůh

2 ZÁPAS O DUŠI

---

byli dobří přátelé. Bůh často k Mojžíšovi mluvil. Mojžíš Ho však nikdy nespátřil.

Jednoho dne řekl Mojžíš Bohu: „Ukaž mi prosím svou slávu.“

Bůh Mojžíšovi odpověděl: „Žádný člověk mě nesmí spatřit, má-li zůstat naživu. Ukryj tě do skalní rozsedliny a pak kolem tebe projdu.“

Mojžíš tedy vystoupil sám na horu.

Bůh ho ukryl do skalní rozsedliny a potom kolem něho prošel. Ukázal mu jenom malý kousek své slávy. Ani takový člověk jako Mojžíš by nevydržel vidět více z Boží slávy.

Když se Mojžíš vrátil z hory dolů, zářil mu obličej jako slunce. To, že zahlédl jen

trochu z Boží slávy, mu rozzářilo obličej tak, že se ho lidé až báli.

Boží sláva je tak zářivá, že by pohled na ni nikdo nevydržel. My se nevydržíme dívat ani do slunce, když jasně svítí. Bolí nás z toho oči. A Boží sláva je daleko větší než záře slunce.

Je vlastně dobře, že Boha nemůžeme vidět. Slunce a hvězdy nám vyprávějí o Jeho slávě. Ale kdybychom Ho spatřili nebo jen kousek Jeho slávy, moc bychom se báli. Ani bychom nemohli zůstat naživu! ■

*Ukázka ze 2. kapitoly Velké knihy
o Bohu pro malé děti,
vydala Poutníkova četba
v září 2013.*

Z HISTORIE KRISTOVY CÍRKVE

VĚRNÉ A VYTRVALÉ ODHODLÁNÍ CHARLESE SIMEONA (1759–1836)

– jk –

Charles Simeon byl anglikánský kněz, služebník v kostele svaté Trojice v Cambridge, kde sloužil celých 54 let. Na univerzitu v Cambridge přišel ve svých dvaceti letech v roce 1779. Stal se členem Královské koleje a během svého života zde zastával některé významné funkce. Krátce po příchodu do Cambridge Bůh usvědčil Simeona z jeho hříchů a přivedl ho ke Spasiteli, Ježíši Kristu. V roce 1782 byl Charles Simeon ordinován jako vikář v kostele sv. Trojice v Cambridge a následně se stal anglikánským knězem.

Duchovní klima tehdejší společnosti nebylo příliš nakloněno otevřenému a jasnému vyznávání Krista. Anglikán-

ská církev se potýkala s metodistickým hnutím, které se v roce 1784 od anglikánské církve definitivně oddělilo. Pár let předtím, než Simeon přišel na univerzitu, se několik studentů rozhodlo, že se budou v neděli večer scházet, aby se spolu modlili a navzájem se povzbuzovali. Když si jeden profesor stěžoval na to, že je zde „skupina určitých nadšenců, kteří mluví o obnově, inspiraci a přibližování se k Bohu“, byli tito studenti vyloučeni.

Ve svých pamětech Simeon píše, že se během tří let po svém obrácení nesetkal s žádným zbožným člověkem. Během svých studií na univerzitě tak neměl žádné společenství se

znovuzrozenými křesťany ani povzbuzení v následování Krista.

Farníci v kostele sv. Trojice nebyli ani trochu spokojeni s tím, že biskup ordinoval Charlese Simeona do jejich sboru. Jako většina sborů tehdejší doby chtěli kazatele, který by je spíš pobavil a potěšil, a ne někoho, kdo vykládal Písmo a velmi vážně je napomínal a vedl k pokání a k víře, jako to dělal Simeon. Během celé své služby tak Simeon zakoušel mnohá protiventství a musel čelit velkým těžkostem.

V církvi v té době panovaly zvyky mnohdy odlišné od dnešních. Úřady v církvi bývaly do jisté míry formální záležitostí s politickým a sociálním obsahem. Sbory byly ovládnuty farníky nebo farní radou. V kostele byly lavice, kde měl každý své označené místo, a na konci lavice byla dvířka, která se zamykala, aby si někdo cizí nesesdl na něčí místo.

Protože se farníci nemohli formálně zbavit Simeona jako kazatele, dělali, co mohli, aby mu službu znepříjemnili. Po celé roky odmítali poslouchat jeho kázání, a dokonce také zamykali lavice, aby nemohl přijít nikdo jiný a jeho kázání poslouchat. Když si Simeon za vlastní prostředky zapůjčil židle a dal je do uliček, farníci je vyházeli. Někdy dokonce zamkli dveře kostela a nechali stát lidi, kteří přišli poslouchat Simeonovo kázání, na ulici.

Mnozí univerzitní studenti Simeona pomlouvali, rušili shromáždění, během jeho kázání házeli kameny do oken kostela nebo povykovali na ulici před kostelem. Posmívali se těm studentům, kteří chodili Simeonova kázání poslouchat a zesměšňovali je před ostatními.

Dlouhých dvanáct let Simeonovi jeho vlastní farníci nedovolili kázat na nedělních večerních shromážděních. Věnoval proto nedělní večery (a později páteční odpoledne) výuce studentů, aby z nich byli co nejlepší kazatelé. Učil je, jak vykládat Písmo a jak si připravovat dobré kázání. Později začal svá kázání a vyučování uspořádat do sbírky jednadvaceti svazků, která nese název *Horae homileticae* (Hodiny homiletiky) a je vynikajícím výkladovým komentářem celého Písma od Genesis po Zjevení. Z této sbírky je také následující článek, výklad známého verše Jan 3,16.

Až po mnoha letech se situace ve sboru na delší dobu stabilizovala, takže si Simeon mohl v roce 1816 zapsat do svého deníku: Konečně nastal klid a do sboru chodí mnohem více lidí než kdy dříve.

Simeon se nechtěl smířit s všeobecně špatnou úrovní kázání, kterou viděl v mnoha církvích kolem sebe. Proto se snažil připravit pro kazatele nástroj, který by jim umožnil co nejlépe se na kázání připravit. Nechtěl proto jenom publikovat svá kázání, ale připravoval a publikoval na šest set osnov (které nazýval „kostrami“), které měly naučit kazatele, jak rozdělit text Písma a jak z textu získat hlavní myšlenku a body kázání. Osny obsahovaly také mnoho biblických odkazů a návodů k praktickým aplikacím. Kazatelé potom mohli sami vyplňovat tyto „kostry“ masem Božího slova a používat je k Boží slávě.

Ovšem Simeonova práce se neomezovala jenom na sbor a univerzitu. Jeho touhou bylo šířit Boží slovo do celého

4 ZÁPAS O DUŠI

světa. V roce 1799 se stal jedním ze zakládajících členů „Africké a Východní misie“. Jeho jméno je spojené i s dalšími misijními organizacemi jako je např. Biblická společnost.

Jeho touha vidět zbožné a Písmu oddané kazatele na kazatelkách anglikánských církví ho vedla k tomu, že v roce 1833 založil „Simeon Trust“, který měl toto úsilí podporovat i po jeho smrti (a činí tak dodnes). On sám opustil kazatelnu až dva měsíce před svou smrtí.

Na začátku své služby byl Charles Simeon haněn a pronásledován pro své pevné evangelikální přesvědčení. Na konci svého života byl v celé anglikánské církvi známý a přijímaný ze stejného důvodu – pro své pevné evangelikální přesvědčení. Skrze své velké dílo, ač zemřel, stále mluví a vyhláší (jak stojí na jeho náhrobku v Cambridgi), že se rozhodl „neznat nic jiného, než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného“ (1 K 2,2).

BOŽÍ LÁSKA V TOM, ŽE DAL SVÉHO SYNA ZA ČLOVĚKA

Charles Simeon

- ◆ *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3,16)*

Nauka našeho smíření s Bohem skrze smrt Jeho Syna má za cíl zanechat v našich myslích hluboký vjem Kristovy lásky tím, že se o nás postaral; pokud by však nebyla uváděna obezřetně, mohli bychom získat velmi mylné představy o Otci. Pokud si například představujeme, že Otec potřeboval svého Syna, aby ho k tomuto plánu nasměroval, potom musíme připsat veškerou slávu svého spasení Synu a Otce považovat za někoho, kdo se pouze podvolil přání svého Syna a kdo nám prokázal milosrdenství jen díky Němu. Celý plán našeho spasení však vzešel od Otce – samotné darování Spasitele bylo ovocem Otcovy lásky; a proto, když uvažujeme o zázračích vykoupení, musíme je sledovat až k jejich patřičnému zdroji, k lásce Boha Otce.

K tomuto pohledu na věc nás vede samotný text; při jeho objasňování bychom neměli vytvářet žádné konkrétní postupy, ale jednoduše vzít několik vyjádření, která jsou v něm obsažena, a použít je jako zrcadla k odrazení světla do jednoho středu, do *lásky Boha Otce v tom, že poslal svého jediného Syna, aby za nás zemřel*.

Zaprvé, zamyslete se nad *Dárce*:

Nepřekvapí nás, když člověk odmění svého druha; vždyť neexistuje člověk tak veliký, že by nepotřeboval pomoc svých podřízených; ani neexistuje člověk tak zahanbený, aby tu a tam nebylo v jeho moci odměnit laskavost. Ale „Bůh“ je na nás zcela nezávislý; „Ty jsi Pán můj, dobrota má nic tobě neprospěje.“ (Ž 16,2 Kral.); „Jsou mu tvoje bezúhonné cesty ziskem?“ (Jb 22,2–3) – byl by stejně tak

šťastný a slavný, i kdyby nikdy nebyl stvořen jediný tvor; a zůstal by tak, i kdyby všechno stvoření ve vesmíru bylo vyhlazeno. Jak bylo tedy krásné, že se uvolil na nás pohlédnout; ano, tak se zajímal o naše záležitosti, že se postaral o naše naléhavé potřeby, a to za nevyčíslitelnou cenu! I v tomto prvním pohledu na Jeho lásku se ztrácíme v údivu.

Naš obdiv však velmi vzroste, když se zamyslíme nad *darem*:

Byl to Jeho Syn, „jeho jediný Syn“, koho laskavě daroval. Nebyl to tvor; ne, nebyl ani první ze všech stvoření, ale Jemu rovný, stejně tak věčný Syn (Mi 5,1); Ten, kdo byl od věčnosti v Jeho lůně (J 1,13) a „Jeho potěšením den ze dne“ (Př 8,22–30). Menší dar než tento by k naší úlevě nestačil, a větší nebyl samotný Bůh schopen poskytnout. Ve srovnání s tím by deset tisíc andělů bylo jako nic; ano, ani všechny nebeské zástupy by nebyly víc, než je zrnko písku ve srovnání s vesmírem. Přesto Bůh, který viděl naše potřeby, „... poslal svého Syna jako obět smíření za naše hříchy“ (1 J 4,9–10). Jaká láska to byla! Jak nepochopitelná je její „skutečná šířka a délka, výška i hloubka“ (Ef 3,18–19)!

Další lesk se odrazí na tomto tajemství, když se zamyslíme nad *způsobem, kterým Bůh tento dar poskytl*:

Nečekal, až bude požádán – vždyť by žádné stvoření nemohlo žádat takovou laskavost, ta myšlenka by nevstoupila na mysl žádné stvořené inteligence; a i kdyby k tomu došlo, nikdo by se neodvážil ji vyslovit. Bůh však od svého stvoření nepotřeboval žádné návrhy – Jeho láska

předešla jejich žádost (všimněte si: Bůh, místo aby pronásledoval naše první rodiče odsouzením ve svém hněvu, dal, aniž by byl požádán, ten slib, který se stal základem naděje jim a všem jejich potomkům. Gn 3,15); dokonce zajistila všechny jejich potřeby předtím, než tyto potřeby vznikly, ano, předtím než stvoření vůbec přišlo k bytí. On sám je Láska (1 J 4,16); a projevovat milosrdenství je pro Něho potěšením (Mi 7,18). Nikdy nebyl ani nemohl být pobízen zvnějšku, všechny Jeho motivy vyvstaly z Něho – prokázání Jeho vlastní neomezené lásky bylo dostatečným důvodem k Jeho nejvyššímu úsilí – prokázal milosrdenství kvůli milosrdenství; a „dal“, protože pro Jeho duši bylo radostí dát.

Jak však stoupne v našich očích tato nesmírná láska, když zauvažujeme nad *osobami, kterým byl tento dar darován!*

Nebyl darován andělům, i když ho andělé potřebovali stejně jako my. Byla to milost určená padlému člověku, dokonce „světu“, který je pod mocí Zlého (Žd 2,16). Abychom si utvořili názor na svět, pojďme se podívat kolem sebe a vizme, do jaké hrozivé míry oplývá nepravostmi – nebo, aby náš úsudek ještě více odpovídal pravdě, podívejme se do našich vlastních srdcí a vizme, jak strašně ohavnosti se tam ukrývají. O ostatních usuzujeme jen podle jejich slov a skutků, jinak o nich nevíme nic, ale uvnitř sebe máme spravedlivější měřítko - můžeme hledat v našich vlastních myšlenkách a touhách; můžeme rozpoznat, z čeho se skládají naše motivy a principy našeho jednání, zkrátka můžeme v sobě vidět „svět zla“, což nás přiměje

6 ZÁPAS O DUŠI

prohlásit spolu s Davidem: „Tak zní vzpurný výrok svévolníka: „Nemám v srdci místo pro strach z Boha“ (Ž 36,1). Ano, v našich vlastních srdcích je ztělesnění všeho zla, které je ve světě – a pokud známe své věci, měli bychom zůstat stát v úžasu, že Bůh věnoval pohled takovému světu a dal svého jediného milovaného Syna, aby zachránil ty, kdo si tak velmi zaslouhovali Jeho nejtvrďší rozhořčení.

Tomuto tématu by neprospělo, kdybychom se dále nezastavili u *Božího konečného plánu v tom, že nám daroval tento vzácný dar:*

Kdyby nebylo tohoto divuplného úsilí božské lásky, zemřeli bychom ve svých hříších. Stali jsme se podobnými padlým andělům v jejich hříchu, a tak jsme se jim museli podobat i v jejich bídě. Ale „Bůh si nepřeje, aby někdo zahynul“. Navzdory velikosti a univerzálnosti naší viny si nepřál, abychom trpěli, jak si zasloužíme; a proto se vložil do naší záchrany. To však nebylo všechno. Přál si nás obnovit k našemu ztracenému dědictví a přivést nás k vlastnictví „věčného života“. Nestačilo Mu, že nás zachránil od zahynutí; musel nás také obnovit do své podoby a učinit z nás účastníky své vlastní slávy. Jak nesmírná láska to byla! Že vůbec kdy pomyslel na přijetí tak nenáviděných tvorů do své přítomnosti, že vytvořil plán k jejich vyzdvižení na trůny a do království nebes; a že vydal jediného Syna ze svého náručí, aby to uskutečnil! Jak nesmírně to přesahuje všechno srovnání s lidmi i anděly!

Podmínka, kterou stanovil, abychom se mohli stát účastníky těchto výhod, ještě více dokresluje a zvýrazňuje Jeho lásku:

Představte si, že by Bůh řekl: „... Najdu-li padesát, čtyřicet, třicet, dvacet, deset spravedlivých, prominu kvůli nim celému místu“ (Gn 18,24–32) – museli bychom zemřít, protože v celém lidském pokolení „nikdo není spravedlivý, není ani jeden“ (Ř 3,10).

Pomyslete, že by místo toho řekl: „Dám svého Syna, aby zemřel za vaše minulá provinění, a vezmu vás na zkoušku zpět, a pokud už nevypadnete ze své spravedlnosti, budete zachráněni.“ Nabídka by to byla více než laskavá a štědrá, ale my bychom z ní dlouho nedokázali těžit – znovu bychom brzy porušili smlouvu a dostali se do stejné bídy jako předtím.

Představte si, že by Bůh řekl: „Již teď vidím, že obnovení tvé předchozí smlouvy by nemělo smysl; a proto pro tebe můj Syn vydobude spravedlnost; a od Tebe nežádám nic, než abys k ní přidal svou vlastní spravedlnost. Tyto dvě spravedlnosti dohromady utvoří základ, na kterém tě přijmu.“ Běda! To bychom se dostali do nejubožejšího stavu jako nikdy předtím, protože jsme nikdy neudělali jediný skutek, ani ho nejsme schopni, který by na vahách svatyně byl shledán dostatečným.

Představte si však, že by Bůh ještě snížil své nároky a řekl: „Dám ti úplné spasení skrze krev a spravedlnost mého milého Syna a nebudu od tebe vyžadovat nic víc, než abys toho byl hoden.“ I v tomto případě by byla naše situace zcela beznadějná, protože my nemůžeme sami sebe učinit hodnými takové milosti o nic více, než jsme schopni stvořit svět.

Bůh to dobře věděl, a proto nenavrhl nic z toho. Vyžaduje jen, abychom věřili

v Jeho Syna a zdarma přijali to, co On zdarma nabízí. Je pravda, že i kdyby jen to záleželo na nás, zemřeli bychom, neboť bez Boží milosti nemůžeme praktikovat spásnou víru (Fp 1,29), ale stále je to podmínka, která byla přizpůsobena naší bezmocné situaci; neboť vyjadřuje úplné odmítnutí všech našich zásluh a silných stránek a vede nás ke Kristu, abychom v Něm našli naše všechno. Ach, jak to Boží lásku činí ještě větší! A v jakých jasných barvách se tato láska ukazuje, když je na ni pohlíženo ve světle, které na ni vrhá tolik zrcadel!

Pokud by mohlo něco přidat k lesku, kterým Jeho láska již září, je to *rozsaň, v jakém jsou tyto výhody nabízeny*:

Na zemi neexistuje lidská bytost, která by se neměla stát účastníkem všech těchto výhod, pokud uvěří v Krista. Neexistuje omezení ani výjimka: Bůh dal svého Syna, aby „žádný“, kdo v Něho věří, nezahynul. Minulé hříchy, ať jsou jakkoliv početné nebo ohavné, nejsou překážkou, aby nás Bůh přijal, pokud však přijmeme Jeho milost za podmínek, za kterých je nabízena. To je jednotné svědectví Písma svatého (Iz 45,22; Iz 55,1; Zj 22,17 a J 6,37). Pojďme vyvyšovat Boha za Jeho milost a vyprávějme každý den o Jeho lásce!

Posuďte:

1. O co horší musí být prokletí těch, kteří odmítají evangelium!

(Náš Pán říká: „Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamílovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé“ (J 3,19). Ať nám to pronikne do

uší, protože pokud nás taková láska nepohne k lítosti a taková dobrota nás nedovede k pokání, můžeme očekávat všechnu nahromaděnou váhu pomsty z ruky uraženého Boha.)

2. Jak neopodstatněné jsou strachy mnohých, kdo přijímají pravdu!

Mnozí upřímní křesťané se ve své mysli trápí; někteří kvůli svým pozemským potřebám a jiní kvůli svým duchovním potřebám. Ale „jestliže Bůh neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“ (Ř 8,32) A „jestliže jsme my, Boží nepřítelé, byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život“ (Ř 5,10). To jsou nevyvratitelné argumenty, které by měly formovat naši mysl ve zkouškách jakéhokoliv druhu.

3. Jak hluboce bychom měli být všichni zasaženi Boží láskou!

Tato otázka je skutečně palčivá: „Co se mělo pro mou vinici ještě udělat a já pro ni neudělal?“ (Iz 5,4) Čím více uvažujeme o tom, jak Bůh miluje svět, tím více bychom měli vidět, že pro nás skutečně udělal všechno, co mohl, důsledně v souladu se svou vůlí a ctí. A když tak miloval svět, máme svobodu na Něj zapomenout? Nevolá taková láska po odpovědi? Nebo ji odměníme jen rostoucí bezbožností? Nechť každý z nás řekne: „Co mám učinit Pánu?“ A ať nás Jeho láska k nám přiměje k upřímné oddanosti Jemu. ■

Přeložila Julie Petrecká

CHATRČ – NENÍ JEDNO, CO ČTEME

– jk –

V Zápase o duši č. 117 bylo na s. 40–46 přetištěno kázání z konference Bible pod palbou (Třinec 2013) s názvem „Není jedno, co čteme“. V kázání zazněla slova:

... jak je možné, že tolik křesťanů je uchváčeno knihami, které jsou plytké, prázdné nebo knihami, které jsou rouhavé, jako je například kniha Chatrč? ... Když nějaký autor „křesťanské“ knihy, např. Paul Young v knize „Chatrč“, tvrdí, že Bible není pravdivé svědectví o Bohu, tak je jasné, že taková kniha nám žádný duchovní užitek nepřinese. Nehledě na všechna další rouhavá prohlášení, která v knize jsou.

Jak na samotné konferenci, tak i po otištění kázání v ZODu jsem dostal otázky, které se týkaly důvodů, proč označuji některé knihy (nejen knihu W. P. Younga) za nevhodné čtení pro křesťany. V níže uvedené e-mailové korespondenci naleznete některé z těchto důvodů.

***

✉ Vážený pane Kernale,

knihy Chatrč od P. Younga byla pro mě ukázkou Boží lásky a odpuštění, ke kterému potřebuje člověk od Pána Boha sílu, stejně tak i příběh Corrie ten Boom mi pomohl, když jsem vedla jednu ženu k Pánu Bohu, aby dostala sílu k odpuštění.

Vyděsilo mě tvrzení v časopise ZOD, kde jste odpovědným redaktorem, že jde o rouhavou knihu, a tak ji jdu znova číst...

Můžete se k tomuto tvrzení vyjádřit?

Předem děkuji za odpověď. G.

Pokoj Vám a milost, sestro, dovoluji mi zareagovat trochu obsírněji. Začnu několika ukázkami rouhavých věcí, které nacházíme v knize Chatrč. Je jich v této knize skutečně mnoho.

Podívejme se na čtyři z nich – jsou zde prohlášení, která se týkají Boha samotného, jsou zde prohlášení, která se týkají spasení, dále prohlášení, které se týkají Božího slova a jsou zde způsoby, jak se člověk chová v Boží přítomnosti.

Podívejme se nejprve na ty, které se týkají **samotného Boha**.

Ačkoliv je tato kniha román (s fiktivním příběhem), tak přináší velmi závažná teologická prohlášení. Celá kniha se zabývá **Boží Trojicí**, takže na začátek uvedu pár věcí obecných, které jsou v knize od začátku až do konce:

1. Bůh je majestátní, nadpřirozená a slavná Bytost, ale Chatrč tuto Bytost hloupě a trapně snižuje v příjemnou mezinárodní skupinu lidí, jimž dominuje postavička (svým charakterem nikoliv nepodobná fousatému holo- hlavému dědečkovi na obláčku) tělnaté Afroameričanky, které se říká Taťka. To je rouhání!
2. Kniha zobrazuje nezobrazitelnou Boží Trojici – to samo o sobě je rouhání. Boží slovo říká: Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho (Ex 20,4; Dt 5,8). Mohli bychom připustit zobrazení Ježíše Krista – zde je odraz historické události Kristova vtělení – ale nemů-

žeme přistoupit na zobrazení Otce ani na zobrazení Ducha svatého, natož tím způsobem, jakým se toho dopouští autor.

3. Kniha zobrazuje Boha Otce jako ženu – navzdory jasnému svědectví Písma – i to je rouhání se Bohu. Bůh se nám dává poznat v Písmu vždy „mužským“ (Otcovským) způsobem. Bůh není ani muž ani žena, ale rozhodl se, že se nám dá poznat jako „ON“, nikoliv jako „ONA“. Pokud to převracíme, mluvíme o jiném bohu, než jakého nám zjevuje Boží slovo. Finálním Božím zjevením je muž jménem Ježíš – Bůh se rozhodl, že se dá svému stvoření poznat tak, aby to nevyvolávalo genderový zmatek.
4. Kniha mění obraz Boží Trojice. Na s. 122 vidíme popření hierarchie v Trojici. Podle autora je každá hierarchie špatná – podle autora Písma je hierarchie stvořená Bohem k Jeho oslavě a je odrazem hierarchie v Bohu samotném.

Pár věcí, které se týkají **učení o spasení** – které přímo popírají učení Písma a jsou tedy také rouháním:

5. Bůh odpustil všem lidem, a tedy všichni budou nakonec spaseni (s. 226).
6. Bůh nikdy nebude soudit lidi kvůli jejich hříchům (s. 120).
7. Bůh se chce podřídít člověku (s. 145–146).
8. Bůh po nikom nic nepožaduje ani nic neočekává (s. 207).
9. Člověk soudí Boha (s. 160nn!)
10. Bůh všechny miluje a nikoho neodsoudí do pekla (s. 161–165).
11. Ježíš není jedinou, výlučnou, cestou k Bohu, jak On sám prohlašuje (J 14,6), ale Bůh zachraňuje lidi z různých náboženských systémů, aniž by z nich musel udělat křesťany (s. 182–183).

Celá kniha popisuje Boha a tím si dělá nárok na pravdu – nicméně nepopisuje Boha podle pravdy, kterou nám zjevil Bůh, ale podle fantazie autora. Už tímto samotným způsobem kniha popírá Boží slovo. Zde je několik přímých prohlášení týkajících se **Božho slova**:

12. Pravda je v emocích, nikoliv v Bibli (s. 198).
13. Bible nás neučí řídit se pravidly (s. 200).
14. Bible není pravdivým zjevením Boha (s. 65–66).

Nakonec se podívejme na pár věcí týkajících se toho, **jak se člověk chová v Boží přítomnosti**. Přečtěte si prosím Izajáš 6,1–7, to je moc dobrý popis toho, jak reaguje člověk na Boží přítomnost (a není v Písmu jediný). Způsob, jakým se vyjadřuje Young, je ale rouhavý a ukazuje na to, jak velký člověk má malého boha.

15. Člověk vyjadřuje svůj (nespravedlivý, sobecký) hněv proti Bohu a Bůh pláče lítostí (s. 92).
16. Člověk v hněvu vyštěkne na Boha a Bůh mu dává čas, aby se uklidnil (s. 97).
17. Rouhavé mluvení v přítomnosti Krista (s. 140).
18. Rouhavé mluvení v přítomnosti Otce (s. 225).

Bůh s velikou trpělivostí snáší lidský hřích (jinak bychom tady už dávno nebyli!), ale stejně tak čas od času prokazuje svou svatost – a to především na těch, kteří jsou Mu blízko (Lv 10,3). Proto Bůh zabil Nádaba

10 ZÁPAS O DUŠI

a Abihúa, když přinesli před Hospodina cizí oheň, proto Bůh zabil Uzu, když vztáhl ruku na Hospodinovu schránu, proto padli mrtví k zemi Ananiáš a Safira, když lhali Duchu svatému.

Boží slovo zjevně popisuje zcela jiného Boha, než jakého popisuje Young v Chatrči. Kromě těchto několika málo věcí je v knize plno dalších herezí (např. jak Otec trpěl na kříži se Synem) a dalších rouhavých prohlášení na adresu Kristovy církve.

Srovnání Chatrče a Útočiště

Zatímco Corrie ten Boom popisuje své autentické zážitky a svůj vlastní boj s odpuštěním, tak Young přináší fiktivní příběh. Útočiště mluví o Kristu Božího slova a o tom, že odpuštění je založené pouze na víře v tohoto Krista – Chatrč mluví o smyšleném bohu lidských představ a sentimentálním odpuštění, které s biblickým odpuštěním nemá mnoho společného. Boží láska popsána v knize Chatrč je jenom špatnou karikaturou skutečné Boží lásky, kterou popisuje Boží slovo.

Pragmatismus

Bůh bezesporu může použít i špatné věci k tomu, aby přitáhl lidi k sobě. Použil falešného proroka Bileáma a použil jeho oslici, která promluvila. Ale nikde nás ve svém slově nevede k tomu, abychom na takových věcech stavěli svou víru. Máme ji stavět na nepohnutelném základu Božího slova.

Závěr

Vás vyděsilo moje tvrzení, že Chatrč je rouhavá kniha – musím se přiznat, že mě děsí, že tak málo křesťanů v této zemi je schopných rozpoznat rozdíl mezi Bohem, který se nám dává poznat skrze Písmo a v Kristu a mezi falešným bohem lidských představ, jakého nám představuje třeba Paul Young. Ale ačkoliv mě to děsí, tak se tomu nedivím. Bible mluví o tom, že:

◆ *... přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím. (2 Tm 4,3–4)*

S pozdravem a přáním Boží blízkosti

– Jaroslav Kernal –

ZÁPAS O DUŠI NEBO PSYCHOLOGIE?

Veronika Vršovská

Následující text byl publikován jako seminární práce z předmětu „Vývojová psychologie“ na Střední zdravotnické škole a Vyšší odborné škole zdravotnické v Liberci a je dobrým příkladem toho, jak mohou být Písmu věrní a Bohu oddaní křesťané svědectvím o svém Spasiteli na všech místech, kam je Boží prozřetelnost zavede. (–jk–)

Psychologie (z řeckého ψυχη [psyché] = duše, duch, dech a -λογία [-logia] = věda, výzkum, nauka) byla původně věda, která se zabývala studiem lidského chování.

Novodobá psychologie se stává tvůrcem hodnot, rozhoduje o tom, co je morální, a vymezuje lidskou svobodu (nálepkuje lidské bytosti diagnózami, které mnohdy

nenávratně ovlivňují celý život jedince). To, co bylo kdysi označováno za vědu, se postupně zvrtilo v neonáboženský kult, kde bohem je člověk, knězem psycholog a božím slovem psychoterapie. Vyznání hříchů vystřídala interpretace. Z psychologie se během minulého století zrodilo praktické náboženství.

Člověk, jak je viděn člověkem

Mezi známé zakladatele psychologických škol bychom mohli zařadit osobnosti typu Freud, Jung, Skinner, Rogers a Erhard. Co zástupce, to jiná teorie. Co se týče pohledu na člověka, klinické psychologie nedošly během svého vývoje žádné shody, kromě jediné: oddělit člověka od Boha.

Teorie dle **Freuda** odsouvá lidskou zodpovědnost za své činy do pozadí. Za to, jaký člověk je, může někdo jiný – rodiče, prostředí, trauma či nevědomí. Přijmout takovýto model s sebou přináší přijetí mentality oběti. Konfrontace s vlastní odpovědností nepřichází v úvahu. To lidem vyhovuje a jsou za to ochotní i zaplatit spoustu peněz jako náklady na „léčbu“.

Házení viny na někoho jiného není až tak neznámý fenomén. Máme o něm zřetelně hned na začátku Bible, kde se dočítáme o prvním světovém hříchu. Poté, co Adam s Evou jedli ze stromu zakázaného ovoce, Bůh je s jejich vinou konfrontoval hned, jak se to stalo. Eva obvinila hada, Adam obvinil Evu, ale dokonce i samotného Boha. Vyčetl mu, že to byl Bůh, kdo mu dal takovou ženu. Za svůj přestupek byli spravedlivě potrestáni. Stali se smrtelný-

mi. Celé potomstvo, celé lidstvo je dědicem tohoto hříchu. Mzdou hříchu je smrt.

Freud nenáviděl představu Boha. Náboženské chování považoval za „neurózu“. Nesnášel židovsko-křesťanskou víru, ale sám byl „otec“ náboženského směru: „Z psychoanalýzy se stalo jedno z náhražkových náboženství rozčarované střední třídy... analýzu doprovázejí obřady a rituály, připomínající náboženskou liturgii. Její myšlenky, které jsou přinejmenším sporné, se cítují jako články víry.“ (Psychoblábol: Selhání moderní psychologie – a biblická alternativa, R. Ganz, s. 30 – dále jen Ganz)

Carl Gustav Jung, následovník Freudův, viděl v Ježíši Kristu tzv. „duchovního průvodce“, ne Boha vesmíru a Spasitele. Tvrdil, že Ježíš vstoupil do kolektivního nevědomí lidstva, kde pro všechny hledající čeká uzdravení a pomoc.

B. F. Skinner je tvůrce behavioristického pojetí člověka. Popíral existenci duše, stejně jako Freud. Mysl pro něho byla něco jako černá skříňka. Jedinec nemá žádný význam a prohlašoval „mrtvý jedinec, dobrý jedinec“.

Teorie dle **Rogera** je zaměřena na klienta, který je například podpořen ve svém homosexuálním chování, ale bez jakékoli zmínky o tom, že by mohl jednat v rozporu s Božím plánem.

Werner Erhard věřil, že pouze prožitá věc je pravdivá věc. City jsou skutečně jen tehdy, jsou-li prožívány. Není jiného boha, než je člověk sám. Tato teorie nahrávala psychiatrii stylu New Age, která však není žádná věda; je to sofistikovaný šamanismus. (Ganz, s. 34)

12 ZÁPAS O DUŠI

Výše zmiňovaní zástupci psychologie (nauky o duši) paradoxně nevěřili, že lidé nějakou duši mají. Přesto stáli za zrodem mnoha světónáborů o lidském chování. Psychoterapeuti připouštějí, že půlka pacientů se prostě uzdraví a půlka ne, a to bez ohledu na psychiatrický zásah. V jejich praxi hledají především zdroj dobrých příjmů. „Je to lepší, než kopat kanály,“ řekl jeden z nich. (Ganz, s. 41)

Mnoho lidí prochází hlubokými depresi (často pocházejícími ze špatného svědomí) a někdy se může i stát, že se pokusí o sebevraždu. Takovéto činy vycházejí z prázdnoty, která je pohlcuje. Lidé tohoto typu na psychiatrických klinikách mnohdy získají status schizofrenika. Prázdnota vychází z nevíry v Boha nebo z nezodpovězených otázek o smyslu života. Jenže sekulární psychoterapeuti jsou naučení, že křesťanství je škodlivé pro vývoj osobnosti. Odmítají uznat, že Kristus mění životy, a zavrhuje biblické hodnoty.

Ve světě biblicky věřících lidí nikdo nepopírá, že by lidé mohli procházet skrze velmi bolestivé etapy života. Nenechávají se však jimi stahovat do sebedestruktivních situací, zahořklosti, nevěle se přizpůsobit, rezignace vůči povinnostem a do dalších podobných psychických stavů. Lidé skutečně procházejí skrze bolestivá traumata. Každý má jiný práh citlivosti vůči přijímaným podnětům. Někdy se lidé snaží na špatné zážitky zapomenout nebo je potlačit. Všichni mají zdroj proměnných, které z nich dělají to, jací jsou. Nic ale nezabývá člověka zodpovědnosti před Bohem za vlastní chování.

Člověk, jak ho vidí Bůh

Bible učí, že Bůh stvořil člověka ke svému obrazu. Dal mu dokonalý a přímý charakter, morální postoje, lásku k Bohu a touhu mu sloužit. Překážkou mezi námi a Bohem se stal dědičný hřích Adama a Evy. Není-li hřích ukočirován Duchem svatým, hříšné touhy lidského srdce se prohlubují. Lidská bytost je skrz naskrz prostoupena hříchem. Teologicky vzato se tomu říká „naprostá zkaženost člověka“. Lidé žijí pod Boží kletbou, ať tomu věří, nebo ne. Nikdo si Boha ze své vlastní iniciativy nemůže jakkoli udobřit. Odškodnění lze uplatnit pouze skrze oběť – smrt Ježíše Krista. Kristus nedává lidem placebo, ale skutečnou naději. Přišel na svět, aby dal lidem skutečný život. Pokud v Něho kdokoli celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí uvěří, vše staré pomine, vznikne nové. Člověk bude znovuzrozen, dostane nový začátek, novou přirozenost, nové touhy, nový cíl.

Člověk může změnit svůj vztah k lidem, k sobě i k světu, změní-li svůj vztah k Bohu. Studovat Boží slovo – Bibli – vede k poznání sebe sama, porozumění lidem a především k poznání smyslu života – žít pro slávu svého Stvořitele.

I věřící člověk se občas dostane do situací, kdy potřebuje pomoc někoho moudřejšího, znalejšího Bible. Má-li k tomu příležitost, může využít biblického poradenství. Biblické neboli noutetické poradenství má za cíl vznešené ideály typu:

- ◆ ...lásky, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost a sebovládání. (Gal 5,22–23)

V naší zemi se takové poradenské kurzy pro křesťany již také dělají.

Aplikovat sekulární psychologii na lidské problémy se v mnoha případech může zdát mnohem jednodušší, protože rozmazluje lidskou duši. Sekulární psycholog podpoří klienta v jeho názorech, které mu jsou vlastní, aby jako pán svého osudu a kormidelník své duše objevil „pravdu“ ve svém nitru. Biblické poradenství však čerpá pravdu zvnějšku, od Stvořitele, který nejlépe rozumí člověku, neboť jej sám stvořil. Sekulární psychologie nutí člověka vplynout do hlubin svého nitra a hledat problémy. Důkladné prozkoumání však dokáže jenom Bůh.

Výchova

Lidé jsou snadno ovlivnitelní uvěřit tomu, jak je jiní lidé posuzují, co o nich říkají. Toto platí zvláště u rodičů. Budou-li zacházet s dítětem jako se zločincem, vychovají si zločince. Dospělý zločinec ale nemá právo obviňovat za své špatné chování rodinu,

školu ani prostředí. Rodiče sice nesou zodpovědnost za svůj vliv na výchovu dítěte, ale dospělý jedinec je zodpovědný sám za sebe a za všechny své činy. Na druhou stranu zbožní rodiče vychovávají zbožné děti. O tom Bible vydává jasné svědectví:

◆ *Zasvěcuj dítě do jeho cesty – nesejde z ní, ani když zestárne. (Př 22,6 B21)*

Závěr

Humanistické stanovisko tvrdí, že člověk je v jádru dobrý a že teprve špatné prostředí a špatná společnost člověka kazí. Kořen zla se předpokládá ve vnějších vlivech. Proto psychologie vidí lék v nápravě společenských vztahů. Biblické stanovisko vychází z toho, že člověk je od počátku zkažený. Proto kořen zla řeší nápravou lidského srdce pomocí evangelia. Jen ten, kdo si uvědomí ten pravý původ zla, se bude bít v prsa a volat k Bohu: „Bože, slituj se nade mnou hříšným.“ Jiná cesta k nápravě lidské duše není, než cesta pokání a víry v Pána Ježíše Krista. ■

PROČ SE V AFRICE DAŘÍ CHARISMATICKÉMU HNUTÍ?

Conrad Mbewe

Exploze charismatického hnutí v Africe má mnoho vysvětlení. Mnozí ji považují za mocnou návštěvu Ducha svatého. Přestože existuje zřejmě více než jedno vysvětlení, nabízím své vlastní pozorování. V tomto článku nemluví o konzervativní podobě letničního hnutí v podobě sborů Assemblies of God. Mám zde na mysli extrémní podobu tohoto hnutí, které tady v Africe roste pod každým stromem. Jak jenom tento fenomén vysvětlit?

Jsem přesvědčen, že charismatické hnutí je v Africe jako ryba ve vodě proto, že africkému náboženskému systému nepřineslo výzvu, ale adopcii.

Jednoduše ho překřtilo biblickými verši a křesťanskými slovy, která původně znamenala něco jiného.

Africký duchovní systém

Zkusím vysvětlit, co tím myslím. Africký duchovní systém tvoří čtyři úrovně.

14 ZÁPAS O DUŠI

---

1. Bůh.
2. Andělé a démoni.
3. Duchové předků.
4. Lidé.

Díky takto chápané duchovní realitě Afričané nezpochybňují existenci Boha, tak jako mnozí v západním světě. Pro Afričana je Bůh reálný. Je stvořitel, hlavní vládce a nejkładnější postava celého vesmíru.

V našem duchovním systému je sice Bůh přítomen, ale je hodně daleko. Mezi Bohem a námi lidmi leží ve světě duchů dvě úrovně. Jedna je z andělů a démonů a druhá, která je nám blíž, je z duší zemřelých.

I když je Bůh štědrá, milující a starostlivá bytost, Jeho požehnání se k nám přes tyto dvě vrstvy nedostane, dokud nejsou „utišeny“. Je proto důležité utiřit duchy předků a porazit demony. Jedině potom se k nám Boží požehnání dostane.

Tady vstupují na scénu tradiční šamani. To jsou ti, kteří mají záhadnou moc se přes tyto překážky dostat. Dávají pokyny, co je třeba ke zklidnění duchů praotců udělat. Oni za nás tancem, půlnočním tranzem a kadidlem nakontaktují demony.

Takto lidé s trvalými nemocemi, dlouhodobě nezaměstnaní, svobodní nebo bezdětní, podnikatelé se skomírajícím obchodem jednoduše navštíví šamana, protože jen on sám má klíč k otevření dveří do světa duchů. Je jim řečeno, že je trápí zemřelá osoba nebo zlý duch.

Někdy je tím nepřitelem osoba, která je naživu. Zdá se, že tento člověk má nad tvým životem magickou moc, protože se napojil na tyto dvě vrstvy démonů nebo

zemřelých a ty ne. Za pomoci mocného šamana je možno ho na těchto dvou úrovních přechytračit tak, aby na tebe znovu Boží požehnání proudilo.

Ať tak nebo tak, šamanova moc nevychází z vysvětlení pravdy, ale z bezduchého bláznění.

Moc nad moderně myslícími lidmi získává děsivou záhadností a schopností je zhypnotizovat a prohlásit za uzdravené. Samozřejmě nejde o dobročinnost. Za jeho služby se platí.

Výklad charismatického hnutí

Nechci být hrubý, ale to, co moderní charismatické hnutí v Africe udělalo, je jednoduše to, že vzali celou chybnou strukturu afrického náboženského systému a pokřtili ji špatně použitými biblickými verši a křesťanským jazykem. Jediný rozdíl je teď v tom, že oblast mrtvých předků a zlých duchů je jeden velký mišmaš. Proto se za samozřejmost považuje nemsysl o demonech, kteří se mění na duše zemřelých manželů a manželek a devastuje manželství ve velkém. Proto také hereze o generačním prokletí nabývá na popularitě. V našich představách nás tak může zasáhnout smůla, pronikající k nám ze světa mrtvých předků.

V afrických charismatických kruzích „Boží muž“ nahradil šamana. Je to on, z koho dýchá tajemná síla, která mu umožňuje prolomit tyto nedobytné duchovní vrstvy, do kterých se my, obyčejní smrtelníci, nemáme šanci dostat. Takže když se nám, navzdory modlitbám, nedostává požehnání, spěcháme si pro pomoc k němu domů nebo do jeho církve.

To vysvětluje zástupy lidí kolem takových lidí. Davy lidí nehledají někoho, kdo by jim vysvětlil způsob, jak najít smíření s Bohem. Ne! Oni chtějí, aby se za ně „Boží muž“ modlil.

To také vysvětluje, jak si v těchto kruzích „Boží muž“ svoje následovníky pevně podmaňuje. V evangelikalismu minulé generace byli „Boží muži“ především kazateli Božího slova. V tomto novém způsobu jsou primárně kněžími, kteří vstupují do vnitřní svatyně, aby nám přinesli požehnání.

To také vysvětluje, proč odpověď na téměř každý problém, se kterým se obrátíte k těmto „Božím mužům“, je „vysvobození“ a „prolomení“. Bůh vám chce požehnat, ale potřebuješ nejdřív prolomit tyto nedobytné vrstvy, než se k tobě může požehnání dostat. Modlitby „Božího muže“ přinesou vysvobození, protože při setkání v noci nebo na kopci, způsobí on prolomení. Kdo může zpochybnit, že se tyto dvě fráze v tomto hnutí staly klíčovými?

Vysvětluje také, proč je v moderním charismatickém hnutí v Africe modlitba doslova boj. Lidé, kteří se modlí, jsou nazýváni „modlitební válečníci“. Ačkoliv modlitbu začínají směrem k Bohu, během několika prvních vteřin se od Něj odkloní a začnou bojovat s duchy v těchto nedobytných vrstvách vlastníma holýma rukama. Projev jde téměř vždy tímto směrem: „Svazujeme každého nečistého ducha v Ježíšově jménu! Uvolňujeme Ducha, který prolamuje pouta v Ježíšově jménu!“

Tito „modlitební válečníci“ ječí z plných plic a vypěvují Ježíšovo jméno. Potí se, když se pouštějí do drsného boje

s duchy, zatínající každý sval na těle, dokud nezvítězí (tak si to myslí). Takto se dotýkají Boha a Jeho požehnání začíná proudit. Tohle není nic víc než tradiční africký náboženský systém pokropený lehkou vrstvou křesťanství.

Také si všimněte, že vyučování není silnou stránkou charismatického hnutí v Africe. Hlavní vůdcové tohoto hnutí přežívají na několika málo obnošených, znásilněných verších: „Jeho ranami jsme uzdraveni,“ „Nejsme ocas, ale hlava“ atd. Neexistuje zde ani náznak snahy řádné exegeze Písma. Místo toho raději zpíváním frází a uváděním lidí do nějakého tranzu v šamanově stylu, ukolébávají mysl moderně uvažujících lidí. Lidé to milují a platí za to! Tito „Boží muži“ se stávají nechutně bohatými a davy stále přicházejí.

Toto není křesťanství

Znepokojuje mě, že je to tak zřejmé a přemýšlím, proč to nevidíme. Nebo pokud ano, proč před tím křesťany nevarujeme. Z lásky k davům jsme dovolili africkému tradičnímu náboženskému systému vstoupit do církve zadními dveřmi. Jako arabský velbloud, který od té doby pravdu odkopl. Proto se neradují z růstu církví nebo akcí pod tímto praporem.

Musíme začít varovat, že toto není křesťanství. Víím, že tento přístup plní naše církevní budovy a třídy k prasknutí tak, že musíme zdvojit bohoslužby, abychom vyhověli všem. Ale toto není křesťanství. Toto nevede k nebi. Je to jen tenká poleva na náboženství, které bylo na africké půdě od nepaměti, na nábožen-

16 ZÁPAS O DUŠI

ství, které mělo křesťanství nahradit. Ztratili jsme křesťanskou víru, i když jsme drželi Bibli v ruce a používali některá její slova. To je hodně smutné.

Náboženství Bible neučí o Bohu, který je od nás tak daleko, že dokud nějací mocní lidé nevstoupí a nezpůsobí prolovení, On nám nemůže požehnat. Ne! Bible učí o Bohu, který je blízko nás. Tou jedinou překážkou mezi Bohem a námi je náš hřích a Ježíš si s ním poradil svou smrtí na kříži.

Když se modlíme, jsme v místnosti s trůnem Boží milosti a mluvíme přímo s Bohem. Nemusíme si to nejdřív vyřídit s démony a duchy předků, abychom se k němu dostali. Nemusíme rvát a skákat jako šamani kolem ohně při měsíčním svitu. Bůh je náš nebeský Otec. Naším modlitbám může bránit jen náš hřích.

Poslouchejte! Andělé a démoni existují, ale nejsou to nedobytné duchovny vrstvy, na které potřebujeme někoho, z koho je silně cítit pomazání k jejich prolomení, abychom se mohli dostat k Božím požehnáním. Jsou to jednoduše bytosti, které buď nosí Boží příkazy, nebo ďáblový příkazy. Oni nestojí mezi Bohem a námi!

A konečně nepotřebujeme, aby nás „Boží muži“ každou neděli vkládali ruce (nebo v pátek na nočních modlitebních setkáních nebo na kopcích kolem měst) proto, abychom poznali Boží požehnání. Existuje jen jeden prostředník mezi Bohem a námi, je to člověk, Kristus Ježíš. Všechny ostatní musíme odmítnout s opovržením, které si zaslouží. ■

Conrad Mbewe je pastorem Kabwata Baptist Church, Lusaka, Zambie.

www.conradmbewe.com

Přeložil Jiří Málek

TÉMA – TEOLOGIE PÁDU A SPASENÍ

JAK MOHU NĚST VINU ZA NĚCO, CO JSEM NEUDĚLAL?

Úvaha nad prvotním hřichem

Geoff Volker

Vymezení pojmů

Kdy jste naposledy slyšeli kázání o prvotním hřichu? Abych pravdu řekl, nevzpomínám si. Téma prvotního hřichu je asi stejně populární jako mravenci v křesťanství. Proč tomu tak je? Dříve, než se pustíme do výkladu, je nezbytné, abychom si ujasnili, co mám na mysli, když řeknu „PRVOTNÍ HŘÍCH“. Co nemám na mysli, je popis Adamova prvního hřichu. Přiznávám, že se naše názvosloví může zdát na první pohled zavádějící, ale toto za-

myšlení nemá s jednotlivostmi prvního hřichu nic společného. Když řeknu, že se zaměříme na PRVOTNÍ HŘÍCH, mám na mysli studium následků Adamova hřichu na každého z nás, na všechny Adamovy potomky.

Locus Classicus (Klasický oddíl)

Kde tedy začneme? „Locus Classicus“ (klasický oddíl Bible), kde začneme studium daného problému PRVOTNÍHO HŘÍCHU, je Římanům 5,12–21.

◆ *Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. Hřích byl ve světě už před zákonem, ač se hřích nezapočítává, pokud není zákon. Smrt však vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo hřešili jiným způsobem než Adam. On je protějšek toho, který měl přijít. S milostí tomu však není tak jako s proviněním. Proviněním toho jediného, totiž Adama, mnozí propadli smrti; oč spíše zahrnula mnohé Boží milost, milost darovaná v jediném člověku, Ježíši Kristu. A s darem milosti tomu není jako s následky toho, že jeden zhřešil. Soud nad jedním proviněním vedl k odsouzení, kdežto milost po mnohých proviněních vede k ospravedlnění. Jestliže proviněním Adamovým smrt se zmocnila vlády skrze jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě věčném skrze jednoho jediného, Ježíše Krista. A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníky, tak zase poslušností jednoho jediného mnozí se stanou spravedlivými. K tomu navíc přistoupil zákon, aby se provinění rozmohlo. A kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost, aby tak jako vládla hřích a přinášela smrt, vládla ospravedlněním milost a přinášela věčný život skrze Ježíše Krista, našeho Pána. (Ř 5,12–21)*

Apoštol Pavel popisuje způsob, jak jsme spaseni. Nejdříve proviněním Adama vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, následně jediný čin spravedlnosti rozhojnil milost a dar spravedlnosti. Abychom správně pochopili, jak je možné, že jsme spaseni skrze Ježíše Krista, považuje Pavel za nutné nejdříve vysvětlit, jak to, že jsme byli všichni zavrženi.

Problém

První bod, kterého si všimneme, se týká závěrečného prohlášení 12. verše: ...protože všichni zhřešili..., a není možné jej uzavřít dříve než v 18. verši: ... tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život... Nezáleží na tom, jaký překlad použijeme, konečný význam 12. verše vyznívá přinejmenším zvláště.

◆ *Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. (Ř 5,12)*

Zde jako by Pavla někdo z posluchačů přerušil. Ale my víme, že tomu tak nemohlo být, protože Pavel psal tento list církvi v Římě. Přesto, Pavlův způsob psaní tohoto dopisu vyvolá zdání, že byl ve výkladu přerušen a donucen udělat odbočku, aby odpověděl na nějakou námitku. Vidíme, že přerušeni začíná na konci 12. verše, a teprve v 18. verši navazuje na původní myšlenku.

Smrt zasáhla všechny = všichni zhřešili

Pavel ve verši 12. vysvětluje, že všichni zemřou, protože všichni zhřešili. Problém, který musíme nejdříve vyřešit, je,

18 ZÁPAS O DUŠI

zda jsou mezi námi jedinci, kteří zemřeli, a nezhřešili. Abychom na tuto otázku dokázali odpovědět, musíme se zaměřit na dvě skupiny lidí:

1. Pohané ve „Lhotě“ (ti, kteří nikdy neslyšeli evangelium).
2. Neviňátka (děti, které zemřou dříve, než jsou schopny rozlišit, co je správné a co ne; sem patří i nenarozené děti).

Ze 13. verše se poprvé dovídáme, že první psaný zákon, vytesaný do kamene – Mojžíšův zákon – pochází z hory Sinaje z období kolem roku 1400 před Kristem. Námitka, která je před námi, se týká skutečnosti, že hřích se nezapočítává, pokud není vydán zákon. Nikdo nemůže nést odpovědnost za plnění litery zákona, který ještě nebyl oznámen a vydán. Současně je třeba říct, že řada zákonů musela být předávána Adamovým potomkům ústně, protože sám Hospodin potrestal Kaina v Genesis 4 za vraždu bratra Ábela. Bůh by nemohl odsoudit Kaina za vinu, kdyby provinilec vědomě neporušil jeden z Božích příkazů. Kromě ústních nařízení najdeme v Písmu odkaz na zákon „svědomí“.

◆ *Jestliže národy, které nemají zákon, samy od sebe činí to, co zákon žádá, pak jsou samy sobě zákonem, i když zákon nemají. Tím ukazují, že to, co zákon požaduje, mají napsáno ve svém srdci, jak dosvědčuje jejich svědomí, poněvadž jejich myšlenky je jednou obviňují, jednou hájí. (Ř 2,14–15)*

Zákon „svědomí“ je nedokonalá norma ukazující na to, co je v člověku správné a co je špatné. Povědomí vnitřního svědomí, které sídlí v našem nitru, plyne ze skutečnosti, že jsme byli stvořeni k Boží

podobě. Takže, i když mohou někde být pohané ze „Lhoty“, kteří se nikdy neseptkali s psaným zákonem, víme, že byli vystaveni zákonu „svědomí“. Dále je velmi pravděpodobné, že pokud žili v době patriarchů, setkali se s ústním podáním zákona. Pokud však jde o polemiku veršů Ř 5,12-14, jediný zákon, který má zde vypovídací hodnotu, je zákon Mojžíšův. My však musíme odůvodnit, jak je možné, že všichni, kdo žili před psaným zákonem, zemřeli. Smrt provází lidstvo od Adama.

◆ *Hřích byl ve světě už před zákonem, až se hřích nezapočítává, pokud není zákon. Smrt však vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo hřešili jiným způsobem než Adam. On je protějšek toho, který měl přijít. (Ř 5,13–14)*

Právě na tomto rozcestí je třeba prozkoumat druhou kategorii zmíněných jednotlivců, tedy ty, kteří zemřeli předtím, než dosáhli věku odpovědnosti, takže ještě nedokázali rozlišovat mezi správným a špatným.

Protože je v Písmu výslovně psáno, že nezemře ten, kdo nezhřešil, jediné vysvětlení pro malé a nenarozené děti, které umírají, je, že i ony nesou podíl viny a nějakým způsobem zhřešily. Jediná možnost, kterou máme, vychází z toho, že Adamův hřích byl přenesen i na ně. Řečeno ještě jinak, padá na ně vina za Adamův hřích. K zatracení celého lidstva stačil jeden hřích:

◆ *A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem. (Ř 5,18a)*

Je realismus východiskem?

To, že jsme všichni odsouzeni za Adamův hřích, je zřejmý biblický fakt. Nás ale trápí

otázka, jak může někdo být souzen za to, co nikdy neudělal? Jedna z odpovědí na tento rozpor je „REALISTICKÝ“ přístup. Řečeno jednoduše, když Adam zhřešil, byli jsme přítomni na „místě činu“. Jestliže jsme opravdu byli „na místě činu“, je možné říci, že jsme zhřešili v Adamovi. Pak je v našem srdci odstraněna zloba, že jsme byli obviněni a odsouzeni za něco, co jsme neudělali. Klíčový důkaz vysvětlení tohoto pojetí najdeme v listu Židům:

◆ *Prostřednictvím Abrahamovým dal tak desátky i Levi, který sám desátky přijímá. Ještě se totiž nenarodil a byl v těle svého praotce Abrahama, když mu Melchisedech vyšel vstříc.*

(Žd 7,9–10)

V Genesis 14 je záznam o Abrahamovi, který vysvobodil ze zajetí svého bratra Lotu, jeho jmění, ženy a lid. Cestou zpět z vítězné bitvy Abraham potkává Melchisedecha, krále Sálemu, který byl knězem Boha Nejvyššího. Zde je psáno, že Melchisedech Abrahamovi požeňal a Abraham mu dal z celé válečné kořisti desátek.

Důvod, proč odevzdal desátek ze získané kořisti, spočívá v tom, že Levi se ještě nenarodil. Abrahamův potomek a levitě měli odpovědnost vybírat desátky od Izraelitů; tak lze odůvodnit, že když Abraham vyplatil svůj desátek Melchisedechovi, znamenalo to současně, že i Levi, prostřednictvím Abrahama, splatil svůj desátek Melchisedechovi. To tedy znamená, že jsem tělesně nějakým způsobem součástí Adama. Nás však zajímá, zda „Já“ a moje vůle může mít nějakým způsobem podíl na Adamově pádu. Odpověď je zcela jednoznačná – NE. Nezáleží na tom, z jaké

strany problém uchopíme, „REALISTICKÝ“ přístup nám vůbec neusnadňuje to, abychom přijali, že jsme obviněni za Adamův hřích. Jádrem problému nadále zůstává skutečnost, že jsme obviněni z něčeho, co jsme neudělali!

Etika Všemohoucího

Je tedy eticky správné, aby nás všemohoucí Bůh soudil za něco, co udělal Adam? V tomto okamžiku, se ve většině z nás probouzí smysl pro fér hru. Bůh mi vlastně dluží možnost, abych zákon dodržel nebo porušil sám. Podívejme se, co na to říká Písmo?

◆ *Nemá snad hrnčír hlínu ve své moci, aby z téže hroudy udělal jednu nádobu k vznešeným účelům a druhou ke všedním? (Ř 9,21)*

Odpověď na tuto otázku je docela jednoduchá. Bůh je náš Stvořitel, proto má právo udělat s námi, co uzná za vhodné. My jsme hlína v Jeho dlaních. Přiznávám, že to není příliš uspokojivá odpověď, ale je to biblická odpověď.

Problém vězí v tom, že většinou správně nechápeme svou pravou totožnost. Chceme vidět sami sebe jako bytosti, které jsou jen maličko níže než Bůh; nicméně jsou způsobilé vést s Ním rozumnou debatu. Ale Písmo nic podobného ani nenaznačuje.

Nejdůležitější otázka, na niž si musíme odpovědět, zní: „Je Bůh PRVOTNÍHO HŘÍCHU ten Bůh, kterého milujeme?“ Nic menšího není v sázce než věčný život:

◆ *A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. (J 17,3)*

20 ZÁPAS O DUŠI

Odmítnout Boha PRVOTNÍHO HŘÍCHU znamená odmítnout Boha Bible. Vskutku, váš bůh nás možná neobviňuje za Adamův hřích, ale Bůh Bible ano.

Bud' vše, nebo nic

Nyní, když jsme prokázali, že vinu za Adamův hřích nese všechno jeho potomstvo, je na čase, abychom prozkoumali smysl textu Římanům 5, který poukazuje na PRVOTNÍ HŘÍCH, skrze nějž je popsán způsob našeho spasení. Stejně, jako je vina za Adamův hřích přenesena na všechny, které reprezentuje, tak je i spasení, kterého Ježíš dosáhl na kříži, přeneseno na ty, které reprezentuje (nebo zastupuje).

Tato pravda je zaznamenána v listu Římanům:

◆ *Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. (Ř 5,18)*

Ať už zaujmeme to či ono stanovisko, musíme se rozhodnout pro jednu ze dvou možností. Pokud jste přesvědčeni, že všeobecné odsouzení je z principu nemorální, musíte také uznat, že nemorální je z principu i spasení. V obou případech byla použita stejná metoda.

Zbývá nám odpovědět ještě jednou otázku: Kdo jsou ti ‚všichni‘, které Ježíš na kříži zastupoval v Římanům 5,18? Odpověď nenajdeme v listu Římanům 5, tato pasáž popisuje jen metodu spasení, když chcete najít odpověď, musíte jít do 1 K 15,20–23.

◆ *Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho. (1 K 15,20–23)*

Závěrečná poznámka

Otázka PRVOTNÍHO HŘÍCHU má dvě části. Narodili jsme se do tohoto světa se dvěma špatnostmi. První špatnost je záznam v Božím trestním rejstříku za Adamův hřích; a druhá špatnost je to, že všichni máme rodem zatvrzelé srdce, které je příčinou naší nenávisti vůči Bohu. Zatím jsme se zaměřili na Adamův PRVOTNÍ HŘÍCH, který působí v nás a skrze nás; ZATVRZELÉ SRDCE si necháme na další zamyslení. ■

BYL ADAMŮV PÁD V BOŽÍM PLÁNU?

Radovan Hynek

Většina čtenářů ZODu je již patrně obeznámena s biblickým učením o Boží svrchovanosti a o předurčení. Pro ty, kteří se ještě s tímto učením nesetkali, doporučuji vyhledat si příslušná čísla ZODu (čísla zhruba od čísla 60 nyní snadno dostupná

na internetu: <http://zod.reformace.cz/0-zkazenosti-cloveka-cislo-60>) a samozřejmě především studovat Bibli, kterou učení o předurčení prostupuje doslova od předních desek až k zadním. Ovšem přesto, že se v Bibli setkáme s tímto uče-

ním od počátku až do konce, někteří čtenáři ZODu si možná povšimli, že ZOD a většina kázání (dokonce i reformovaných pastorů) se zatím tímto učením zabývá spíše až od třetí kapitoly knihy Genesis, tedy až od bodu Adamova pádu.

U článků zabývajících se předurčením se obvykle vychází z biblického učení zformulovaného do pěti bodů (s lidskou nálepkou kalvinismus), které začíná tím, že (bod 1) člověk po pádu je ve stavu absolutní zkaženosti a neschopnosti reagovat na Boží volání. Pouze (bod 2) ti, které Bůh ještě před stvořením světa nepodmíněně (nezávisle na jakýchkoliv předzvěděných skutcích) vyvolil a (bod 3) za jejichž všechny hříchy také Ježíš Kristus zaplatil na kříži, budou (bod 4) během svého života k Ježíši Kristu přitaženi a (bod 5) uchováni až do konce a tak jsou věčně zachráněni (spaseni). Výchozím bodem tohoto učení je vlastně stav padlého člověka, jehož zoročená vůle není bez Boží milosti vůbec schopna volit to, co je Božích očích dobré. Bible ovšem začíná o něco dříve, tedy stvořením nebe, země, rostlin, různých tvorů a člověka. Až ve třetí kapitole knihy Genesis dochází k pádu prvního lidského páru se všemi důsledky. Skutečnost, že padlí lidé volí neposlušnost Bohu, nás patrně nikterak nepřekvapí. Ale nepřekvapuje nás ani, že Adam s Evou ještě nebyli v padlém stavu, a přesto porušili Boží příkaz – a teprve tím se do padlého stavu (včetně jejich potomků) dostali? A nepřekvapilo to snad i Boha? A na čem závisela vůle nepadlého Adama? Řekneme snad, že na ničem, podobně jak to vyplývá z učení arminiánů v případě všech lidí? A jestli-

že na něčem, tak na čem? Co určilo neposlušnost prvních lidí, když jejich padlý stav (ten ještě nenastal) to být nemohl?

Pojďme se tedy na výše položené otázky alespoň pokoušet hledat odpovědi. Snad pro zjednodušení by se otázky výše položené a jim podobné daly shrnout do dvou otázek základních:

1. Byl Adamův pád v Božím plánu ještě před založením světa?
2. Pokud ano, tak jakou roli v Božím plánu hraje?

Pokud věříme v Boží absolutní všemohoucnost a vševědoucnost a u vědomí toho se zamyslíme nad první otázkou, tak musíme nutně dospět k jasné odpovědi ANO – i Adamův pád byl v Božím odvěkém plánu. Neexistuje totiž nic, co se stalo, právě se děje nebo se v budoucnosti stane, aby to nebylo v Božím odvěkém plánu.

Je naprosto absurdní představa, že by se Adamův pád odehrál Bohu za zády. O tom svědčí například i následující biblický verš:

- ◆ *...v něm [v Kristu] nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří. (Ef 1,4)*
- Příchod Ježíše Krista a dílo vykoupení bylo samozřejmě v Božím plánu ještě před stvořením světa a patrně málokomu bude činit problém to připustit. Ale jak by mohlo být v Božím plánu spasení padlých lidí, kdyby nebyl současně v Božím plánu Adamův pád?

A zde se již od odpovědi ANO na první otázku dostáváme k otázce druhé, tedy k otázce, jakou roli hraje Adamův pád v Božím plánu. Připustíme-li, a to by nám

nemělo činit problémy, že ústředním bodem dějin a nám známého Božího plánu je vykupitelské dílo Pána Ježíše Krista na kříži Golgoty, pak se nám odpověď přímo nabízí. Adamův pád slouží k uskutečnění Božího vykupitelského záměru, což zjevuje charakter Pána Boha a úžasným způsobem Ho to oslavuje. A tato odpověď se zdá být v souladu s celou dikcí Bible, ze které vyplývá, že Pán Bůh naplánoval dějiny tak, aby zjevil svůj charakter a byl maximálně oslaven.

Tímto tématem by bylo možné se ještě dlouho zabývat; pro tuto chvíli ale soudím, že jsme otevřeli dostatečně třaskavé téma, a proto bych spíše povzbudil čtenáře, aby o něm ve světle Bible přemýšleli. Dá-li Bůh, snad se k tomuto tématu vrátíme někdy detailněji. Snad pro zvědavé a anglicky čtoucí čtenáře (protože v češtině se o těchto tématech příliš nepíše)

bych doporučil hledat pojmy: supralapsarianism a infralapsarianism. Nechte se odradit tím, že to může znít složitěji. Jedná se o odvození od slova *lapis* (pád) a *supra* a *infra* odráží pozici (prioritu) pádu v Božím plánu. Dalším zajímavým tématem by mohl být mechanismus, jakým k Adamovu pádu došlo. Nicméně v tuto chvíli cítím, že by to bylo až příliš výbušné a museli bychom se pouštět patrně i na tenký led spekulací.

Stručně tedy prozatím shrňme, že v odpovědích na otázky položené v tomto článku se alespoň můžeme klonit k následujícím odpovědím:

1. Adamův pád byl součástí Božího plánu již před stvořením světa.
2. Adamův pád byl v Božím plánu především proto, aby byl Bůh oslaven v Kristově vykupitelském díle na Golgotě. ■

ROZHODL SE BŮH SPASIT SVŮJ LID „PŘED“ NEBO „PO“ ADAMOVĚ PÁDU?

– pst –

Doznání

Předchozí článek Radovana Hynka mne konečně přiměl, abych se vyslovil k tak třaskavé otázce, jakou roli hraje v Adamově, potažmo lidském pádu výnos, dekret, rozhodnutí, nařízení absolutního Vládcе všehomíra – biblického Boha. Na-prosto s Radkem souhlasím, že je absurdní představa, aby se Adamův pád odehrál Bohu za zády. O tom svědčí nejen Radkem Hynkem uvedený verš,

- ◆ ...v něm [=v Kristu] nás již před stvořením světa [na věčnosti, mimo čas]

vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří (Ef 1,4), ale i „vyvolení“ Spasitele na věčnosti, mimo čas, „dříve“, než Bůh začal tvořit viditelný, hmotný svět:

- ◆ ...byl k tomu [=Kristus] předem vyhlédnut před stvořením světa [=na věčnosti, mimo čas] a **přišel kvůli vám** [=vyvoleným v Kristu na věčnosti, mimo čas] na konci času [=věk církve]. (1 Pt 1,20)

Tyto dva verše nad jakoukoliv pochybnost soustřeďují odpovědi proč a kvůli komu

přišel Kristus na tento padlý svět. Američtí křesťané, alespoň ti, kteří berou vážně absoltní Boží svrchovanost, používají pék-nou a výstižnou slovní hříčku: „History is His story.“ Tedy: „Historie je Jeho příběh.“ Neobratně bych ji počestil asi takto: „Dějiny jsou Jeho děj.“ Jestliže tedy vše, co se děje ve viditelném a neviditelném světě, který On stvořil, je Jeho děj, potom i pád lidstva skrze Adama se nemohl dít mimo Jeho dějiny. Tak trochu jsem potajmu doufal, že se této otázky nebudu muset nikdy dotknout, že mne nic nepřiměje o ní veřejně něco napsat. Když už jsme u těch amerických rčení, tak jedno z nich, které jsem dosud až úzkostlivě dodržoval v otázce Božího úradku ohledně Adamova pádu, zní: „Toho bych se nedotkl ani desetistopou (třímetrovou) tyčí.“ Prostě jsem nechtěl o této problematice psát, protože jsem přesvědčen, že o ní lze pouze spekulovat. Duch Boží je v Písmu, v tomto ohledu, velmi mlčenlivý. Dále, již jen běžné připomenutí prostého, biblicky zjevného Božího vyvolení je pro mnohé křesťanské duše dostatečně výbušné téma, natož abychom takovou duši posunuli k zjevné, a zákonité otázce, zda Bůh na věčnosti rozhodl o Adamově pádu. Taková otázka je už jadernou explozí pro ty křesťany, kteří věří ve svobodnou vůli, kteří zastávají lidské, svébytné rozhodování ve věcech Božího ducha. Proto se naprosto spokojuji s verši tohoto typu:

◆ *Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše. (Iz 55,9)*

Adamův pád je pro mne záhadou, přesto vím a naprosto věřím, že se tato dějinná

událost děla ve stoprocentní Boží režii. Bůh nemůže nebyť nezúčastněn, nejsme přece deisté. Každá duchovní nebo fyzická „nanočástice“ musí být ovládána Bohem, jinak Bůh přestává být Bohem. Veškeré dějiny viditelného a neviditelného všehomíra jsou Bohem stvořeny pro Něho, kvůli Němu a pro Jeho největší slávu. Bůh se nemůže neoslavit. Na každé události se nakonec oslaví. Ať je nám příkladem zatvrzování faraonova srdce.

◆ *„... Tu zatvrdím faraónovo srdce a on vás [=Izraelité] bude pronásledovat. Já se však na faraónovi a na všem jeho vojsku oslavím, takže Egyptané poznají, že já jsem Hospodin.“ I učinili tak. (Ex 14,4)*

Již jsem řekl, lidsky nerozumím mnohým Božím cestám, přesto je přijímám, protože jsou v Písmu zjevné, ať se mi líbí, nebo ne.

Bůh chtěl ukázat jak svůj hněv na zavřzených, aby zjevil svou moc, tak bohatství své slávy na povoláních (Ř 9,21–24). Kdyby Bůh zavrhl všechny, což mohl, Jeho sláva by byla nulová. Kdyby nedopustil Adamův pád, sláva by padla na člověka, slavné spasení Bohem, Ježíšem Kristem, by se nekonalo. Kdyby Bůh na kříži spasil všechny, nikdo by nebyl vyvolen, potom by Jeho sláva byla plošná, tedy zase nulová, protože oslavení stojí vždy a pouze na výjimečnosti. Toto jsou všechno kdyby... Proto, kdyby bylo na mně, skončil bych u poznání Římanům 9,21–24, protože Písmo za toto poznání dále nic nezjevuje.

Protože si však teologové nedají pokoj a oprávněně si kladou prakticky nezodpověditelné otázky, podívejme se velmi zevrubně na tuto věc.

Nebojme se pojmu lapsarianismus

Nejprve slovíčka. Základní je – lapsarianismus. Lapsus znamená chyba, omyl, pád. Zůstaňme u pádu. To dobře známe ze slovíčka kolaps – zhroutil. Lapsarianismus je technický, teologický název, učení, doktrína o pádu a spasení člověka. Vztahuje se k pěti Božím dekretům, výnosům, rozhodnutím, nařízením, které Bůh vynesl na věčnosti, před stvořením viditelného a neviditelného světa. Jsou to – (1) vyvolení, zavržení nebo pominutí, (2) povolání ke spáse, (3) vykoupení Kristem, (4) dopuštění pádu, (5) stvoření světa a lidí. Lapsarianismus tedy pojednává o logickém sledu těchto pěti Božích rozhodnutí. Nejde zde o časový, chronologický, ani o prostorový sled, protože logické, nadřazené nebo podřízené vztahy těchto souběžných výnosů nebyly Bohem určeny v časoprostorové spojitosti, nýbrž na věčnosti, mimo prostor, čas a hmotu.

Dále si vysvětleme dvě předpony, a to je vše. První je supra – znamená nadřazený nebo před, v logickém, ne časovém nebo prostorovém smyslu. Druhá je infra – znamená podřízený, dole, pod nebo po, opět v logickém, ne časovém nebo prostorovém smyslu.

Infralapsarianismus versus supralapsarianismus

Základní dvě otázky lapsarianismu jsou: Vynesl Bůh své rozhodnutí, že spasí svůj vyvolený lid „po“ – infra – nebo „před“ – supra – svým souběžným rozhodnutím, které dopustilo Adamův pád, duchovní a tělesný kolaps?

Infralapsarianismus učí, že Boží výnos, že spasí svůj vyvolený lid, je podřízený Božímu výnosu, který dopustil Adamův pád. „Česky“ řečeno, Bůh se rozhodl spasit svůj vyvolený lid „až po“ Adamově „kolapsu“, který dopustil. Spasení je logicky podřízené pádu. Boží výnos dopustit pád člověka je příčina, Boží výnos spasení je logický důsledek.

Supralapsarianismus učí, že Boží výnos, že spasí svůj vyvolený lid je nadřazený Božímu výnosu, který dopustil Adamův pád. „Česky“ řečeno, Bůh se rozhodl spasit svůj vyvolený lid „před Adamovým „kolapsem“, který dopustil. Spasení je logicky nadřazené pádu. Boží výnos spasení je příčina, Boží výnos dopustit pád člověka je logický důsledek.

Infralapsariáni (spása „po“ kolapsu) tvrdí, že je nutné, aby Boží výnos spasení skrze Ježíše Krista byl logicky podřízen Božímu výnosu, který dopustil Adamův pád, a následně pád celého lidstva. Bůh musí povolávat ke spasení svůj lid „již“ z celého padlého Adamova pokolení. Kdyby svůj lid povolal „ještě“ z nepadlého lidstva, jak tvrdí supralapsariáni, potom bychom mohli Boha obvinít z nespravedlnosti a přičíst Mu autorství hříchu. Jinými slovy, Bůh by určil, ke spasení jisté lidi, které si z ještě nepadlého lidstva bezpodmínečně zamiloval, čímž by zbytek lidstva určil k zavržení. V tom případě by byl tvůrce hříchu celého lidstva za tím účelem, aby si připravil historické pozadí pro svůj odvěký plán spasit svůj lid skrze obětováním druhé Boží osoby, Ježíše Krista.

Supralapsariáni (spása „před“ kolapsem) tvrdí, že je nutné, aby Boží výnos

Člověk není Bůh

ZIMNÍ KONFERENCE 2014

V. ročník konference Zápasu o duši a Poutníkovy četby

Co Bible učí o Bohu a o člověku

1. Proč je to důležité? – Pavel Steiger

HCJB CZ, www.hcjb.cz

2. Boží svébytnost (& lidská závislost) – Štěpán Rucki

IDEA, www.ks-sch.cz

3. Boží svatost (& lidská hříšnost) – Jerry Farnik

Reformovaná presbyterní církev Modřany,
www.reformovanacirkev.cz

4. Boží spravedlnost (& lidská nespravedlnost) – Ján Šichula

Nezávislé kresťanské zhromaždenie
<http://nkz.reformace.cz>

5. Boží svrchovanost (& lidská omezenost) – Radek Kolařík

Křesťané Kuřim, www.krestanekurim.cz

6. Boží dobrota (& lidská zkaženost) – Jaroslav Kernal

Reformace.cz

25. ledna 2014

Biskupské gymnázium Brno, Barvičova 85, Brno

Trolejbus č. 39 (z Komenského náměstí) a č. 35 (z Mendlova náměstí), zastávka Barvičova – gymnázium je na konci ulice cca 100 m od zastávky.

Registrace: 8³⁰–9¹⁵, zahájení: 9³⁰, závěr 17³⁰.

Přihlaďte se na www.reformace.cz, mailem na adresu zapasodusi@gmail.com nebo poštou na adresu redakce Zápasu o duši.

Do přihlášky uveďte jméno a příjmení, kontaktní údaje, sbor, který navštěvujete a napište, zda budete chtít zajistit oběd ve školní jídelně.

Konference je bezplatná. Na pokrytí nákladů bude v jejím průběhu provedena sbírka.

1. Proč je to důležité?

Pavel Steiger

V úvodu do okruhu otázek a odpovědí, kdo je Bůh, a kdo je člověk, uvedeme důvod, proč jsme toto téma zvolili pro naši konferenci. Věříme, že všechny problémy v církvi, i v osobním životě, mají kořen v nepochopení těchto dvou základních, a ve všem zásadních, otázkách. Zdůrazníme si, proč je nutné, abychom skutečně viděli a chápali Boha jako svébytného, neomezeného, svrchovaného Stvořitele; jako nezapříčiněnou příčinu, všeho co existuje, jak v neviditelném, tak ve viditelném světě. Dále, abychom viděli a chápali člověka jako závislé, omezené stvoření, na němž, a především na jeho záchraně, chtěl Bůh ukázat svoji slávu. Cílem této konference je, aby nás zažitá znalost nekonečného rozdílu mezi Bohem a člověkem proměnila v našem každodenním křesťanském životě.

2. Boží svébytnost (& lidská závislost)

Štěpán Rucki

Co znamená Boží svébytnost? Jednou z odpovědí je, že Bůh existuje od věků pouze ze sebe a prostřednictvím sebe. „*Než se hory zrodily, než vznikl svět a země, od věků na věky jsi ty, Bože.*“ (Ž 90,2). Boží existence není podmíněna žádnou jinou příčinou a Bůh je ve existenci naprosto nezávislý. Pro tuto Boží vlastnost je někdy používáno slovo *aseita* (z latiny „od“ a „sebe“) – jako existující „sám o sobě“, „sám od sebe“, zcela soběstačný. Bůh je sám sobě naprosto dostatečnou příčinou pro svou existenci. To ho zcela zásadně odlišuje od jeho stvoření, které je na něm plně závislé. Existence stvoření a jeho jsoucno je plně odvozeno od Boží svébytnosti a jeho jsoucna, které je jediným jsoucnem v pravém slova smyslu.

Boží svébytnost je základní biblickou pravdou, jak to ap. Pavel vysvětluje Athéňanům: „*Bůh... si nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich závislý; vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní.*“ (Sk 17,24–25). Mnoho chybných pohledů v náboženství, včetně křesťanství pramení z toho, že považují Boha jakkoliv svázaného jinými příčinami (např. i lidskými), omezeními či limity. Učení o Boží svébytnosti je obrannou zdí proti takovým omylům.

Boží svébytnost je také spojena s Boží neměnností. „*Já Hospodin se neměním...*“ (Mal 3,6) Změna znamená vývoj, který je typický pro stvoření. Na rozdíl od nedokonalého stvoření, Bůh se nemění a ani není schopen se změnit, jelikož je absolutně dokonalý. Proto jedině On je hoden uctívání: „*On jediný je nesmrtelný a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět. Jemu patří čest a věčná moc.*“ (1 Tm 6,16)

Boží svébytnost také znamená naprostou jedinečnost a výlučnost. Nikdo není jako On, nikdo mu není podoben a tudíž nikdo není schopen jej pochopit nebo poznat,

pokud sám Bůh mu nezjeví sebe sama. V tom spočívá i tajemství uctívání Boha v duchu a pravdě (J 4,24).

3. Boží svatost (& lidská hříšnost)

Jerry Farník

Otázka Boží svatosti a lidské hříšnosti je velice aktuální téma, pretože se Boží lid snadno odchyluje od Boží zjevené vůle. Dnes křesťané kladou důraz na štěstí a spokojenost ne na osobní svatost a proměňovaný život. Skutečnost je, že se Boží svatost vyskytuje všude v Bibli a zdůrazňuje Jeho naprostou nelibost vůči hříchu. Tato přednáška se bude zabývat pravdou, že je Boží svatost v mnoha způsobech vyvrcholením Božího bytí a co tato pravda znamená pro nás. Vzhledem k tomu, že Bůh je svatý, jak teď máme žít? Apoštol Petr píše:

- ◆ *...ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: „Svatí buďte, neboť já jsem svatý.“ (1 Pt 1, 15–16)*

4. Boží spravedlnost (& lidská nespravedlnost)

Ján Šichula

Pravý a skutečný Boh je Bohom dokonalých vlastností či atribútov. Boží ľud si od dávna všímal, že Písmo znovu a znovu takto Boha predstavuje a preto je zjavné, že atribúty či vlastnosti sú jeden z nosných spôsobov, cez ktorý sa nám živý Boh chce dať poznať.

I človeka môžeme popísať cez rôzne vlastnosti, ktoré sú však všetky len odvodené od tých Božích alebo stoja v ostrom kontraste ku tým Božím nádherným vlastnostiam. Kým sa ľudia nachádzali v stave prvotnej spravodlivosti ešte pred pádom do hriechu, kontrasty vyplývali z obrovskej priepasti medzi samoexistujúcim večným Bohom a človekom ako obmedzenou bytosťou existujúcou v tele a v plnej závislosti na svojom Stvoriteľovi. Po páde do hriechu sa kontrasty ešte prehĺbili, lebo ku tým vyššie zmieneným pribudli kontrasty morálne či duchovné so všetkými ich tragickými dôsledkami.

V tomto kázaní budeme krížom cez Písma sledovať jeden z takých kontrastov, ktoré sa zrodili po páde človeka do hriechu – budeme sa pozeráť na Božiu neochvejnú spravodlivosť a v nekonečnom kontraste ku nej sa nám z Písma zobrazí bieda ľudskej nespravodlivosti.

Božia spravodlivosť okrem iného znamená, že Boh vždy koná v súlade so svojím charakterom a so svojimi sľubmi. Ľudská nespravodlivosť okrem iného znamená, že človek koná v rozpore s Božími charakterom, v rozpore s tým pre aký život bol pôvodne na počiatku stvorený a dokonca i v rozpore so svojimi vlastnými sľubmi. Takto je Boh zjavený ako Boh pravdy a človek je nájdený ako klamár. Uvidíme aj to, ako je

nakonec Božia nemenná spravodlivosť zdrojom i nástrojom toho, aby vôbec mohol byť nespravodlivý človek zachránený zo svojich vín a biedy.

5. Boží svrchovanost (& lidská omezenost)

Radek Kolařík

Zdá se, že křesťané jsou vesměs vděční za Boží dokonalou svrchovanost. Jsou vděční, že je to Boží vůle a moc, která drží pohromadě každý atom v tomto vesmíru, řídí jeho chod, nebo například určuje každý úder jejich srdce. V těchto a mnoha podobných situacích jsou schopni rozpoznat Boží svrchovanost a připustit svou omezenost. Zdá se ale, že v otázce spasení, křesťané často Boží svrchovanost omezují a svou vlastní omezenost přetvářejí až do jakési nadřazenosti. Výsledkem potom je nevnučující se hrnčír „gentleman“, jenž je podřízený svrchované hroudě hlíny. Společně se podíváme na to, jak je Bůh oslaven skrze svou svrchovanost a lidskou omezenost v procesu spasení i na to, jaké místo zaujímá lidská zodpovědnost.

6. Boží dobrota (& lidská zkaženost)

Jaroslav Kernal

Jedině Bůh je dobrý sám ze sebe, ze své vlastní podstaty. Jeho dobrota je hnací silou, skrze niž nám přináší každodenní milost a požehnání. Bůh sám je neomezeným, nekonečným zdrojem veškeré dobroty a všeho dobrého, co existuje. K Jeho dobrotě nelze nic přidat. Protože On sám je zdrojem dobroty, je také jejím měřítkem a je to On, kdo určuje, co je dobré a co je špatné. Cokoliv dobrého se nachází v Božím stvoření, má svůj původ ve Stvořiteli. Jeho dobrota není pasivní, ale je aktivní ve vztahu k celému stvoření.

Svého vrcholu dosahuje Boží dobrota na Kristově kříži. Na něm je také vidět hloubka lidské zkaženosti a převrácenosti. Bůh udělal pro spasení člověka úplně všechno, ale člověk ve své zatvrzelosti pohrdá Boží milostí a dobrotou a Kristův kříž je mu bláznovstvím.

Střípky poznání Boha

Arthur W. Pink

Na konferenci bude představena výše uvedená kniha, kterou účastníci konference dostanou zdarma.

Redakce časopisu Zápas o duši:

Reformace.cz, Veleslavínova 14, 400 11 Ústí nad Labem.

www.reformace.cz

spasení skrze Ježíše Krista byl logicky nadřazen Božímu výnosu, který dopustil Adamův pád, a následně pád celého lidstva. Dokazují infralapsariánům, že Boží odvěký záměr spasit některé, zatímco jiné ne, sice vyžaduje hřích a pád, přesto tento předpoklad logicky nečiní Boha vinným. Kromě toho, spása „před“ kolapsem lépe zapadá do biblického záznamu, jenž popisuje absolutní výsadu Boha použít zlo, aby uskutečnil svůj nejpodstatnější cíl. Ten nejvyšší, nejpodstatnější Boží důvod, kvůli kterému stvořil veškerý viditelný a neviditelný svět a dějiny spásy, je vítězství Božího Beránka, Ježíše Krista, jak v záhubě Jeho nepřátel, tak ve spásě svého lidu. Tento záměr logicky vyžaduje hřích, aby nad ním Bůh zvítězil jak spravedlivým odsouzením zavržených Božích nepřátel, tak svrchovanou milostí vůči Jeho lidu, který nově stvořil. Jestliže tím nejvyšším Božím účelem v historii všeho stvoření je ukázat svoji slávu v osobě a činech Pána Ježíše Krista; jestliže sláva Ježíše Krista, mimo mnohé jiné, v sobě obsahuje spravedlivý hněv vůči hříšníkovi, potom Boží odvěký záměr spasit svůj lid zahrnuje i pád Adama a celého jeho potomstva. Pád, kolaps lidstva, se neodehrál za Božími zády, mimo Jeho dopuštění. Kdyby se pád odehrál bez Božího povolujícího výnosu, potom by na něj Bůh musel s údivem reagovat, a dodatečně domýšlet nápravu.

Historická schémata lapsarianismu

Osvěžme si, že lapsarianismus se vztahuje k pěti Božím dekretům, výnosům, rozhodnutím, nařízením, které Bůh vynesl na

věčnosti, mimo prostor a čas, před stvořením viditelného a neviditelného světa. Lapsarianismus tedy nepojednává o časovém, ale o logickém sledu, o nadřazenosti a podřízenosti těchto pěti Božích rozhodnutí, dekretů, které se týkají pádu Adama a jeho potomstva. Níže je v logickém sledu, od nejnadřazenějšího k nejpodřízenějšímu, uvedeno pět Božích rozhodnutí z hlediska obou tradičních lapsarianismů:

A. Infralapsarianismus:

1. Rozhodnutí stvořit svět a (všechny) lidi.
2. Rozhodnutí dopustit, aby (všichni) lidé padli.
3. Vyvolení některých padlých lidí ke spásě v Kristu (a zavržení ostatních).
4. Rozhodnutí vykoupit vyvolené Kristovou prací na kříži.
5. Rozhodnutí darovat Kristovu vykupující výsadu vyvoleným.

B. Supralapsarianismus (historický):

1. Vyvolení některých lidí ke spásě v Kristu (a zavržení ostatních).
2. Rozhodnutí stvořit svět a oba druhy lidí.
3. Rozhodnutí dopustit, aby všichni lidé padli.
4. Rozhodnutí vykoupit vyvolené, kteří jsou nyní hříšníky Kristovou prací na kříži.
5. Rozhodnutí darovat Kristovu vykupující výsadu těmto vyvoleným hříšníkům.

Soudobý lapsarianismus

Novodobí teologové zabývající se lapsarianismem namítají, že se obě, jak infra-, tak supralapsariánská tradiční schémata

26 ZÁPAS O DUŠI

nedrží logického sledu, takového, v jakém by všechny rozumné bytosti měly postupovat v uskutečňování svého cíle. Nejprve určíme náš konečný cíl, čeho skutečně chceme nakonec dosáhnout. Potom ustanovujeme v obráceném sledu, zpětně, všechny nutné předcházející kroky a podmínky, jež jsou nezbytné k uskutečnění našeho konečného cíle. Tak plánuje každá racionálně uvažující bytost. Malý příklad logického sledu mých rozhodnutí od nejnadřazenějšího k nejnižšímu:

1. Chci se podívat do Ameriky.
2. Chci tam letět.
3. Musím koupit letenku.
4. Musím mít peníze na letenku.
5. Musím pracovat, abych vydělal a našel peníze.

Ve skutečnosti, v čase a prostoru, v historii, probíhají moje logická rozhodnutí v obráceném pořadí, od nejnižšího k nejnadřazenějšímu. Nejprve pracuji a šetřím peníze, za ty koupím letenku, pak letím, a nakonec jsem v Americe, což byl můj nejnižší cíl.

Jestliže Boží konečný cíl je Jeho oslavení v Ježíši Kristu skrze Jeho svrchovanou milost a spravedlivé odsouzení, potom je existence hříšníků nutná, protože jen hříšníkovi může být prokázána milost nebo spravedlivé odsouzení. Jestliže hříšníci musí existovat, potom je nutný i pád všech lidí v Adamovi, který byl od Boha. Jestliže je nutný pád, potom je nutné, aby byl svět a lidé v něm původně stvořeni v duchovní a tělesné dokonalosti. A tak přicházíme k současnému, supralapsariánskému, logickému sledu

Božích rozhodnutí, dekretů, opět od nejnižšího k nejnižšímu.

C. Supralapsarianismus (současný)

1. Vyvolení některých lidí ke spáse v Kristu (a zavržení zbytku hříšného lidstva, aby byla zjevná sláva Božího laskavého smilování vůči vyvoleným).
2. Rozhodnutí darovat Kristovu vykupující výsadu vyvoleným hříšníkům.
3. Rozhodnutí vykoupit vyvolené hříšníky Kristovou prací na kříži.
4. Rozhodnutí dopustit, aby lidé padli.
5. Rozhodnutí stvořit svět a lidi.

Dobře si všimněme, že v časoprostorové spojitosti historie světa se odvíjí Boží rozhodnutí v obráceném sledu, od nejnižšího k nejnižšímu, stejně jako v našem běžném životním rozhodování. V čase nejprve Bůh stvořil dokonalý svět s lidmi (5. rozhodnutí); zadruhé dopustil pád (4. rozhodnutí); zatřetí přišel Ježíš Kristus vykoupit hříšníky (3. rozhodnutí); začtvrté po Kristově smrti Bůh daroval Kristovu vykupující výsadu vyvoleným hříšníkům (2. rozhodnutí); a zatím, nakonec, bude vyjevena všemu tvorstvu Boží sláva ve spáse vyvolených a spravedlivém odsouzení zavržených, aby se naplnilo Písmo (1. rozhodnutí):

◆ *Nemá snad hrncíř hlínu ve své moci, aby z téže hroudě udělal jednu nádobu ke vznešeným účelům a druhou ke všedním? Jestliže Bůh chtěl ukázat svůj hněv a zjevit svou moc, a proto s velkou shovívavostí snášel ty, kdo propadli jeho hněvu a byli určeni k záhubě, stejně chtěl ukázat bohatství své slávy na těch, nad nimiž se smiloval a které připravil k slávě –*

na nás, které povolal nejen ze židů, ale i z pohanských národů. (Ř 9,21–24)

Přehled pěti teologických hledisek na pět věčných Božích rozhodnutí

Podívejme se ve zkratce na pět hlavních teologických hledisek v přehledném, tabulkovém formátu. Každý úhel pohledu je označen římskou číslicí a ve sloupci po-

jmenován. Míra nadřazenosti a podřízenosti každého z pěti Božích věčných rozhodnutí je označena arabskou číslicí v rádcích. 1. řádek představuje nejnadřazenější věčné Boží rozhodnutí atd., 5. řádek to nejpodřízenější Boží věčné rozhodnutí pro dané hledisko. Prostudujte pečlivě tabulku. Ve slovech bychom jistě utonuli.

PĚT HLEDISEK NA PĚT VĚČNÝCH ROZHODNUTÍ BOHA OD NEJNADŘAZENĚJŠÍHO K NEJPODRÍZENĚJŠÍMU				
I. Současný SUPRA-LAPSARIAN-ISMUS (Reformovaný)	II. Trdiční SUPRA-LAPSARIAN-ISMUS (Reformovaný)	III. Tradiční INFRA-LAPSARIAN-ISMUS (Reformovaný)	IV. AMYRALD-ISMUS „4bodový“ kalvinismus	V. ARMINIAN-ISMUS
Vyvolení některých, zavržení zbytku, aby byla zjevná Boží sláva	Vyvolení některých, zavržení zbytku	Stvoření světa a lidí	Stvoření světa a lidí	Stvoření světa a lidí
Povolání vyvolených ke spáse	Stvoření světa a lidí	Dopuštění pádu	Dopuštění pádu	Dopuštění pádu
Vykoupení vyvolených Kristem	Dopuštění pádu	Vyvolení některých, pomínutí zbytku	Vykoupení Kristem, jež je dostačující pro všechny hříšníky (odmítá 3. Bod kalvinismu: omezené smíření)	Vykoupení Kristem, jež zahrnuje všechny hříšníky
Dopuštění pádu	Vykoupení vyvolených Kristem	Vykoupení vyvolených Kristem	Vyvolení některých, pomínutí zbytku	Povolání všech ke spáse
Stvoření světa a lidí	Povolání vyvolených ke spáse	Povolání vyvolených ke spáse	Povolání vyvolených ke spáse	Vyvolení těch, kteří uvěřili

Přestože všech pět Božích rozhodnutí bylo Bohem ustanoveno na věčnosti, před stvořením světa, v čase a prostoru se postupně každé odvíjí jako Jeho historie. Stále musíme mít na zřeteli, že jde o vystavené teologické soustavy, protože Duch svatý není v Písmu v tomto ohledu příliš sdílný. Měli bych si vybrat, rozhodně nejobhajitelnější by byl I. sloupec – současný supralapsarianismus. Důvod je výhradně logický. Věřím, že Bůh je racionální věčná Bytost, a v myslí ustanovuje svou historii od nejnadřazenějších rozhodnutí k nejpodřízenějším, tak jak tento princip stvořil v nás, v lidech, v Jeho stvoření. Je také zřejmé, že v čase a prostoru se všechna naplánovaná rozhodnutí odvíjí, realizují od nejpodřízenějšího – startovního, k nejnadřazenějšímu – cílovému. I. sloupec, současný supralapsarianismus, tomuto předpokladu dokonale vyhovuje. Na druhé straně, V. sloupec – arminianismus, tomuto předpokladu nevyhovuje vůbec, má ve všem obrácený sled Božích věčných rozhodnutí. Logika arminianismu odpovídá, podle našeho výše uvedeného praktického příkladu, tomuto sledu – nejprve bych byl v Americe, potom bych do Ameriky letěl, potom si koupil letenku, potom bych měl na letenku peníze, a nakonec bych pracoval, abych si nějaké peníze vydělal. Je to proto, že arminianismus spoléhá na svobodnou vůli hříšníků v rozhodování ve věcech Božího Ducha. Proto se dějí Bohu věci za „zády“, protože je omezen, musí vyčkat na rozhodnutí hříšníků, a podle toho, za pochodu, rozhodnout další dějinný krok. Našemu předpokladu, že nejpodřízenější rozhodnutí je v historii startovní, a nejnad-

řazenější rozhodnutí se v historii odvíjí jako cílové, nejlépe vyhovují sloupce v tomto pořadí – I, II, III, IV, a V.

Závěr

Tak jsem se dotkl tématu, kterého jsem se nechtěl dotknout ani třímetrovou tyčí. Díky Radkovu článku. Vše, co jsme si výše napsali, je krásné logické cvičení. V Zápase o duši jsme kdysi mívali na první straně krédo – logika je dobrý sluha, ale špatný pán. Ani jedním sloupcem bych si neobtěžkal svědomí, přestože se mi současný supralapsarianismus zdá být ne-logičtější. Tam, kde Písmo mlčí, tam bychom neměli příliš spekulovat, ale měli bychom s třesením mlčet také. Jedné věci však věřím naprosto bezvýhradně – Bůh ovládá vše, a nic, naprosto nic se nestane za Jeho zády, aniž by to na věčnosti, před stvořením všehomíra nenadekretoval. Kdyby tomu tak nebylo, byl by omezený, a přestal by být Bohem.

Nevím, a nikdy na tomto světě nebudu vědět, jakým způsobem Bůh dopustil satanův a Adamův pád, jakým způsobem vynesl své svrchované rozhodnutí dopustit zlo. To je Jeho věc. Nám o tom v Písmu moc neřekl, nejspíš proto, že toto Jeho hájemství je mimo naše schopnosti to pochopit, neuzpůsobil nás k tomu. Vím jen, že Bůh stvořil takovou historii, která Jej nejvíce oslaví. Naprosto Mu důvěřuji, a vím, že jsme v Kristově spáse získali mnohonásobně více, než jsme ztratili v Adamově pádu.

Literatura: <http://www.monergism.com>

NAPSALI JSTE NÁM

Bludné učení o omezeném smíření...

Dobrý den,
není to dlouho, co jsem vás žádala o zaslání vašeho časopisu, o který jsem měla zájem.

Došlo mi od vás několik čísel a bohužel jsem zjistila, že se v něm objevuje tvrzení, že Pán Ježíš zemřel jen za určitou skupinu lidí vyvolených Bohem. S tímto názorem se zásadně neztotožňuji a toto bludné učení odmítám.

Bible ukazuje, že Bůh svou spásu nabízí všem lidem. Miluje celý svět, a proto poslal svého Syna jako Zachránce. Pán Ježíš zemřel za všechny lidi. To, že Pán Ježíš se stane Beránkem, skrze kterého my jsme spaseni, to Bůh předzvěděl před ustanovením světa, všeho vesmíru. Bůh nás vyvolil v Něm. To znamená, že když Ho my přijmeme do svého života, tak jsme předzvěděni, vyvoleni, předurčení v Něm. Ti, kteří tuto zprávu nechtějí slyšet, přijdou do zahynutí. Člověk příležitost k obrácení nesmí promeškat. Jde-li do ztracení, může si za to sám. Zachráněni budou jen ti, kteří tuto nabízenou milost přijmou. To jen na vysvětlení mého názoru.

Moc vám děkuji za ochotu a časopisy, které mi přišly, ale dál už si jejich zaslání nepřeji.

S přáním všeho dobrého a Božího požehnání

V.

***

Pokoj Vám a milost, paní V.,
děkuji Vám za Váš upřímný e-mail.
Jsem moc rád, že jste mohla přijmout du-

chovní užitek z časopisu Zápas o duši. O to víc je mi líto, že časopis dále číst nechcete. Nicméně je to Vaše přání, a proto Vaše jméno vyřadíme z adresáře čtenářů.

Velmi dobře také rozumím tomu, co píšete. Podobné názory jsem zastával i já, do té doby, než jsem se z Božího slova přesvědčil, že jsou mnohem více založené na mém sentimentu než na jasném učení Písma. Dovolte mi podělit se s Vámi o několik myšlenek – nemusíte se k nim nijak vyjadřovat, jen Vás prosím, abyste si je v klidu přečetla a přemýšlela o nich, abyste otevřela Písmo a zkoumala učení Božího slova.

Je-li to tak, jak říkáte, potom je plné peklo lidí, za které Ježíš zaplatil, ale oni se špatně rozhodli a nebe je plné lidí, za které Ježíš zaplatil, ale oni se rozhodli správně.

To by **především** velmi prostě znamenalo, že jsme spaseni nikoliv z milosti, ale ze skutků (ze správného rozhodnutí), protože jediný rozdíl mezi oběma skupinami je to, co jedna skupina udělala a druhá skupina neudělala (všimněte si, že rozdíl mezi nimi nečiní ani Boží milost ani Kristova krev - vždyť za všechny prý bylo zapláceno stejně).

Kromě toho z toho vyplývá další zásadní věc – totiž že Bůh je velmi nespravedlivý, neboť ačkoliv již bylo za hříšníky (kteří si všichni bez rozdílu nezaslouží nic jiného než ohnivě peklo) zapláceno, budou muset někteří z nich zaplatit znovu – a to věčným oddělením od Boha. Jestliže

již bylo zapláceno a bylo zapláceno za všechny stejně, proč bude Bůh trestat ty, za které Kristus zaplatil? Nebo snad Bůh nějak zneplatní Kristovu oběť pro ty, kteří se rozhodnou, že ji nepřijmou? A kolik lidí se z vlastní vůle rozhodne ji přijmout, když o každém člověku platí, že není, kdo by hledal Boha ... a úctu před Bohem nemají (Ř 3,10–18)? Vyplývají z toho ještě dvě zásadní otázky:

1. Jaký význam má Kristova smrt?

Pokud o věčném údělu rozhoduje člověk, potom Kristovo dílo na kříži prakticky nemá žádný význam, protože o věčném údělu rozhoduje sám člověk, a nikoliv Bůh podle své milosti (čtete prosím Ř 9,15 nebo Jk 1,18). Potom Kristus nemusel umírat na kříži, protože ke spasení člověka je dostatečný člověk sám.

2. Dochází někdo ke spáse na základě Kristovy smrti?

Jinými slovy – byla Kristova oběť účinná (a tedy někoho zachránila), nebo byla jen potenciální (tedy s možností někoho zachránit)? Ř 5,9 říká, že jsme ospravedlněni prolitím Jeho krve, tedy že Kristova smrt byla účinná. Je-li tomu tak – pokud tento text Písma (a není jediný) říká pravdu – potom to znamená, že buď a) Kristus prolil svou krev za všechny a všichni jsou ospravedlněni prolitím jeho krve, a tedy všichni budou spaseni, nebo b) Kristova krev byla prolita jenom za ty, kteří uvěří v Kristovo dílo na kříži a jenom ti jsou ospravedlněni a budou spaseni (to se nijak nevylučuje s tím, že dobrá zpráva má být hlášána všem lidem pod nebem a každý člověk má být vyzván k tomu, aby činil pokání a věřil evangelium).

Toto učení není bludným učěním. Je to učení Kristovy církve, jak je církev stará. Kromě toho, že je to učení Písma, ho najdete u církevních otců, najdete ho u reformátorů, najdete ho v dílech staré české jednoty bratrské (v 16. – 17. století), najdete ho ve většině velkých křesťanských vyznáních víry (na mnohá z nich se odvolávají současné české denominace, ačkoliv tyto staré pravdy úplně opustily).

Faktem ale je, že v dnešní době toto biblické učení není příliš rozšířené a některými lidmi je dokonce označováno jako falešné. Je to smutné, neboť takoví lidé obvykle nevědí, co říkají.

Když křesťané slaví Památku Páně, tak si připomínají Pánova slova:

◆ *Neboť toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů.* (Mt 26,28)

Každou neděli si tak připomínáme, za koho tekla Kristova krev.

Podívejte se prosím na pár následujících veršů a přemýšlejte o tom, co tyto verše říkají o tom, za koho Ježíš zaplatil: Iz 53,12; Mat 1,21; Mt 20,28; J 6,37; J 10,11.26–27; Sk 20,28; Ef 5,25–27; Tt 2,14; Žd 9,28.

Podívejte se na to, co učí kniha Zjevení:

◆ *A zpívali novou píseň: Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras.* (Zj 5,9)

Není zde, že vykoupil (a pokud na kříži zaplatil, tak také vykoupil) **všechny** lidi, ale [**některé**] lidi ze **všech** kmenů, jazyků, ... Kdyby zaplatil za všechny, potom by všichni museli oslavovat Boha v nebi.

To je poselství Božího slova.

Pokud budete mít chuť mi k tomu něco napsat, budu moc rád. Pokud ne, tak budu moc rád, pokud otevřete Písmo a prostudujete výše uvedené texty. Kéž Vás Duch

svatý vede do pravdy Božího slova a k poznání našeho Pána Ježíše Krista.

S pozdravem a přáním Boží blízkosti
Jaroslav Kernal

BOŽÍ TROJICE V DÍLE SPÁSY

Philip H. Eveson

Jediný skutečný a živý Bůh je větší a slavnější, než jak Ho chápe islám, moderní judaismus a heretické sekty. Bůh zjevuje sebe samého jako Otce, Syna a Ducha svatého, tři Osoby, přesto jako jednu neomezenou věčnou Skutečnost. V rámci Božího bytí vždy existovalo společenství lásky, i předtím, než došlo ke stvoření, ale tato božská láska se nyní projevila ke světu lidí, který je vůči Němu ve vzpouře.

Spása stejně jako stvoření existuje díky činnosti tohoto jednoho Boha ve třech Osobách a zřetelněji odhaluje Jeho trojedinou podstatu. Jsme konfrontováni s Otcovou vyvolující láskou, Synovou spásnou milostí a společenstvím Ducha svatého (2 K 13,13). Benjamin Warfield, princetonský teolog, napsal: „Nauka o Trojici a nauka o vykoupení vždycky stály a padaly ruku v ruce.“

Boží plán spásy

Plán zachránit hříšníky vymyslel ve věčné minulosti jediný pravý Bůh – Otec, Syn a Duch. V rámci tohoto spojení lásky bylo rozhodnuto o vykonání a dokončení celého spásného díla. Tento Boží věčný záměr byl odhalen v evangeliu (Ef 3,11) a Bůh činí vše podle rozhodnutí a k potěše své svrchované vůle ke chvále své slávy (Ef 1,5–12).

Teologové dali této skutečnosti různá jména, ale ve věčnosti se mezi Osobami Trojice odehrálo něco, co můžeme popsat jako dohoda o vykoupení lidstva. Stejně jako došlo k úvaze o stvoření lidských bytostí (Gn 1,26), přišlo také na pečlivé uvážení spasení hříšníků. V této předčasné dohodě o spasení byla vůle Otce, Syna a Ducha jednotná. Kvůli Božím vyvoleným, pro které dal Otec Syna, aby je spasil, souhlasil Otec s posláním Syna a Syn souhlasil, že bude poslán. Otec si také přál poslat Ducha a Duch si přál být poslán na žádost Syna.

Tuto počáteční dohodu uvnitř Trojice vyvozujeme ze způsobu, jakým Ježíš promlouvá během své pozemské služby. Ve věku dvanácti let si byl vědom Božího plánu, který pro Něho znamenal vykonat dílo, které Mu Jeho nebeský Otec zadal (Lk 2,49). Ke konci svého času na zemi ve své velekněžské modlitbě tvrdí, že „dokonal dílo“, které Mu Jeho Otec svěřil (J 17,4). Ježíšova modlitba nás také povzbuzuje, abychom věřili, že Otec dal Synu lid (J 17,9; 20; 24). Dříve Ježíš mluvil o těch, které Otec vyvolil, jako o daru pro Syna, a říká, že nepřišel činit svou vůli, ale vůli Toho, který Ho poslal, a aby zachránil a zachoval tyto vyvolené až do vzkříšení v poslední den (J 6,37–40, viz Ž 40,6–8, který je citován

v Židům 10,5–10). Také zmiňuje ty, které Mu dal Jeho Otec jako „mé ovce“ (J 10,27–30).

Pavel označuje věřící jako vyvolené v Kristu „před založením světa“ (Ef 1,4), zatímco Petr píše o Kristu jako o neposkvrněném beránku, který byl „předem vyhlédnut před stvořením světa“, ale „byl zjeven na konci časů“ (1 Pt 1,20 ČSP). Jan nahlíží na vyvolené zapsané v knize života předtím, než započaly dějiny, v knize patřící „zabitému Beránkovi“ (Zj 13,8; 17,8; 21,27).

Celá Ježíšova služba probíhala podle Božího plánu a v souladu s Izajášovým proroctvím o trpícím služebníku. „Nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil, a aby dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mk 10,45). Byl tam dřívější závazek, který Syn naplnil, což Mu umožnilo, aby z kříže triumfálně vykřikl: „Dokonáno jest“ (J 19,30). Byla tam také radost, o které věděl, že Ho čeká poté (Žd 12,2 ČSP), včetně Otcova slibu, že uvidí ovoce své práce a bude vzkříšen do slávy (Iz 53,10–12).

Boží plán spuštěn

Jeden Bůh vyvoluje, vykupuje a přebývá ve svém lidu, ale je na Otci, aby nařídil naše vykoupění, na Synu, aby ho vykonal a na Duchu, aby ho zjevil a uplatnil. Je důležité, abychom si pamatovali, že ačkoliv mají tyto tři Osoby odlišné role, plně spolupracují. Rolí Otce je poslat Syna (Iz 48,16, 1 J 4,14). Není na Otci nebo Duchu vzít na sebe lidskou přirozenost a vykonal dílo vykoupění, ale na Synu. Nicméně Otec i Duch jsou úzce zapojeni do lidské činnosti Syna. Při vtělení jsou Otec a Duch aktivní, když Syna

počne panna. Tento Syn je nazván Ježíšem Mesiášem (Lk 1,31.35.37). Když Ježíš započal svou veřejnou službu, Bůh Otec Ho obdařil „Duchem svatým a mocí“ a ujistil Ho o své lásce (Mk 1,10–11; Sk 10,38; viz Lk 4,18). Naplněn Duchem byl Duchem veden, aby přestál pokušení v pustině, a právě v moci Ducha vyučoval lid (Lk 4,1.14). Bůh také v Kristu smiřoval svět se sebou (2 K 5,19) a právě skrze věčného Ducha Syn ve svém lidství nabídl sebe samého bez poskvrny Bohu (Žd 9,14). Co se týče Kristova vzkříšení, byly opět činné všechny tři Osoby – Bůh Otec Ho vzkřísil (Ř 4,24, Ko 2,12); Boží Duch Ho vzkřísil (Ř 8,11); a jakožto Bůh Syn, vzkřísil sám sebe i Kristus (J 2,19; J 10,17–18).

Boží plán naplněn

Poté, co Syn dokončil své dílo na zemi, vystoupil jako Bohočlověk k pravici Otce a Duch svatý byl na žádost Syna poslán obzvláště Otcem (J 7,39; J 14,16–18; J 16,7; Gal 4,6). Současné přímluvné dílo našeho Pána v nebi je spojeno s činností Ducha. Je to Duch, kdo usvědčuje, odhaluje a vede do veškeré pravdy a oslavuje Syna (J 14,7–15). Věřící mají společenství s Otcem a Synem stejně jako s Duchem (1 J 1,3 a 2 K 13,13) a o všech třech je řečeno, že buď s Božím lidem zůstávají, nebo s ním přebývají (J 14,16–17 a Ř 8,9–11). Je úlohou Ducha obnovovat, posvěcovat a zmocňovat věřící (J 1,12; 3,5–8; Tt 3,5–6; 1 Pt 1,2; Sk 1,8; Sk 4,31).

Boží plán v našich životech

Ve své křesťanské zkušenosti docházíme porozumění spásnému dílu trojjediného

Boha. Právě Bůh Otec nás miloval a dal svého vlastního Syna pro naše spasení a my Mu obecně směřujeme své modlitby. Syn je Ten, kdo na sebe vzal lidskou přirozenost, takže nás miloval jako Bohočlověk a vydal sám sebe za nás a my Jeho zástupnou roli bereme na vědomí na konci svých modliteb k Otci tím, že je přinášíme ve jménu Syna, Ježíše Krista (J 16,23–24). Je to Bůh Duch svatý, kdo v nás přebývá a umožňuje nám chtít a dělat to, co se líbí

Otci. Zakoušíme společenství s Otcem a Synem skrze účast na Duchu svatém, který byl poslán Otcem a Synem. To se děje především, když se shromáždíme jako - Boží chrám s Božím Duchem přebývajícím mezi námi (1 K 3,16).

Samuel Rutherford nedokázal říct, kterou Boží Osobu miluje nejvíce, věděl však, že potřebuje každou z nich, a miloval je všechny. ■

Z časopisu The Evangelical Magazine.

NEJZÁVAŽNĚJŠÍ DŮVOD PRO PŘIJETÍ UČENÍ O OMEZENÉM SMÍŘENÍ

John Samson

Otázka: Pastore Johne, chápu, že jste v minulosti nebyl zastáncem reformované teologie a učení o omezeném smíření. Smím se Vás zeptat, co bylo hlavním důvodem, kvůli němuž jste toto učení přijal?

Děkuji za Vaši otázku. Máte pravdu, že byla v minulosti doba, kdy jsem nepřijímal učení o Boží milosti. Pokud jde o konkrétní doktrínu o Kristově smíření, tak v procesu, během kterého jsem změnil pohled a začal toto učení vidět v Písmu jasně, sehrála nejdůležitější roli následující skutečnost: Arminiánské porozumění smíření podkopává poslání, záměr a jednotu Boží Trojice.

To jsou opravdu silná slova, ale dovolte mi, abych je vysvětlil:

Z pohledu arminiánské teologie existují tři skupiny lidí:

1. Otec vyvolil ty, které předzvěděl, tedy o nichž předem věděl, že uvěří v Krista (to je jedna skupina).
2. Syn zemřel za všechny, což nazýváme všeobecným (univerzálním) smířením (to je druhá skupina).

3. Duch svatý se snaží přivábit/přitáhnout ty, kteří slyší evangelium (třetí skupina). Je nutné také poznamenat, že jsou mnozí, kteří evangelium Kristovo nikdy neslyšeli a neuslyší.

Takže zcela jasně tady vidíme tři odlišné skupiny lidí.

Ježíš velmi jasně ukázal, že Jeho posláním je činit vůli Otce. V 6. kap. Janova evangelia jsou zaznamenána Jeho slova:

◆ *Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven, neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal; a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. (J 6,37–39)*

Ježíš a Otec nebyli ani na okamžik v rozporu. Kristus přišel činit vůli Otce, což

znamenal neztratit ani jednoho z těch, které mu Otec dal a vzkrísit celou tuto skupinu k věčnému životu.

Ježíš potvrdil tuto jednotu záměru v Janovi 10,30, když řekl: „Já a Otec jsme jedno.“ Tady vidíme Otce a Syna v dokonalém souladu, s jednotnou vůlí, záměrem i posláním. Co platí o Otcovi a Synu, platí také i o Duchu svatém. Celá Trojice, Otec, Syn a Duch svatý, jsou a od věčnosti byli jednotní v záměru.

Na rozdíl od roztržitého pohledu na dílo Trojice ve smíření, jak to vidíme v arminianské teologii, jsem našel jednotu a soudržnost Písma v reformovaném pohledu na kříž. Jak to jednou řekl Ch. H. Spurgeon: „Reformovaná teologie je jenom přezdívkou pro biblické křesťanství.“

To pro mě bylo nejpádnějším důkazem. Pouze v reformovaném pohledu je zachována jednota Boží Trojice.

Otec naplánoval vykoupení těch, které se rozhodl zachránit, Syn pro ně toto vykoupení vykonal a Duch svatý jim toto vykoupení přináší v tom, co nazýváme neodolatelnou milostí. Všechny tři osoby Boží Trojice v souladu pracují na spasení vyvolených.

Takže odpověď na otázku, jaký byl hlavní důvod, který mě přesvědčil o tom, že učení o „omezeném smíření“ je biblickým učěním o smíření, zní: Jednota Boží Trojice v díle vykoupení.

*Z blogu Johna Samsona Effectual Grace
(Účinná milost)*

www.effectualgrace.com

CÍRKEV V SOUČASNÉ SPOLEČNOSTI

BYL JSEM PRAGMATIK

Jeramie Rinne

Ahoj, jmenuji se Jeramie, a jsem zotavující se pastor – pragmatik.

Před sedmnácti lety jsem absolvoval teologický seminář a o dva roky později jsem se stal pastorem South Shore Baptist Church v Hinghamu, Massachusetts. Seminář mi dal solidní teologický základ, ostré výkladové nástroje a pevné uchopení dějové linie Bible. Toto vzdělání je motorem mé služby dodnes.

Navzdory svému vzdělání jsem na pozici pastora nastoupil s tím, že mi chybělo něco zásadního – biblický přístup ke službě v místním sboru. Neměl jsem to, čemu Tim Keller říká teologická vize – filozofii služby, která spojuje doktrinální

vyznání člověka s jeho každodenní praktickou službou.

To není tak úplně pravda. Vlastně jsem měl teologickou vizi, i když nevědomě. Měl jsem tu samou filozofii služby, která slouží jako výchozí nastavení tolika pastorům. Byl jsem pragmatik.

Pragmatik v praxi

Dovolte mi definovat, co mám na mysli, když říkám „pragmatik“. Je to přístup, který říká, že sbor může využít každý účinný prostředek k tomu, aby získal lidi pro Ježíše, udělal z nich učedníky, rozšířil sbor nebo budoval království. Aby sbor získal lidi pro Krista, může si přivlastnit jakoukoliv

strukturu, program nebo strategii, která „funguje“, pod podmínkou, že jeho iniciativa není zjevně hříšná.

Tak tedy žádné pивní párty pro muže ani Ponziho schéma pro financování misijního výletu mladých. Kromě pochybných nápadů, jako jsou tyto, je však služba sboru omezena jen jeho kreativitou. Pokud souhlasíš s krátkým seznamem hlavních nauk či hrstkou biblických záměřů, je to, jak bude vypadat evangelizační služba, čistě na tobě.

Pragmatici mají svá přísloví: „*Metody sboru se mění, ale jeho poselství zůstává stejné*“ a „*Neexistuje správný způsob jak dělat sbor*“. Jako většina přísloví, obsahují i tato rčení zrnka pravdy. Pro pragmatika je to však bojový pokřik k formování sboru způsobem „Ať to stojí, co to stojí“, způsobem, který je plný podnikavosti a orientovaný na výsledek.

Pragmatismus sloužil jako operační systém mé služby po dobu mých prvních sedmi let. Pohrával jsem si s mnoha různými aplikacemi podobného základu: drama, třetí bohoslužba, kavárny a samozřejmě spousty a spousty programů. Když měl někdo nápad, jak sloužit a energii, aby ho provedl, postaral jsem se, abych ho podpořil, protože – hej, to by mohlo fungovat! Neříkám, že všechny ty iniciativy ke službě byly špatné nebo že by sbory měly bránit novým nápadům nebo že bychom neměli vášnivě zasahovat lidi, avšak změť programů, která ve sboru vznikla, byla známkou pragmatické teologické vize.

Během těch prvních sedmi let služby sbor stále narůstal co do počtu. Lidé uvěřili a zapojili se. Cokoliv jsme dělali, jevi-

lo se jako úspěšné. A na tom záleží, ne? I přes růst sboru rostlo v mém srdci něco jiného – rýpavá nespokojenost a rozčarování nad tím, jak jsme sbor vedli.

PLNÝ SBOR, PRAZDNÝ PASTOR

I přes zjevný úspěch našeho sboru mě pragmatismus vyprázdnil a zmátl. Tento model služby sboru se mi jevil čím dál tím prázdnější. Při pohledu zpět se zdálo, že pro mé pocity existuje pár důvodů, které pramení ze slabostí pragmatismu:

Pragmatismus vyčerpává

Zaprvé, pragmatismus vyčerpává. Být pragmatik dá hodně práce. Musíte mít přehled o posledních trendech ve službě, číst nejnovější knihy „jak na to“ a zúčastňovat se konferencí nejúspěšnějších sborů.

Také musíte držet prst na tepu lidí uvnitř a vně sboru, abyste dokázali určit, co je zásáhne. A to ani nemluví o tom, jak vysilující je každých pár let sborový pragmatismus změnit. Pragmatický pastor musí být zčásti guru organizační změny, zčásti kulturní analytik a futurista, zčásti obchodník a zčásti specialista na rozjezd. To všechno mě duševně velmi vyčerpalo.

Pragmatismus se zaměřuje na člověka

Zadruhé, pragmatismus je zaměřený na člověka. Zjistil jsem, že je to pravda nejméně ve dvou směrech. *Zaprvé*, zaměřit se na výsledky nevyhnutelně znamená zaměřit se na momentální stav lidí. Přijdou, zůstanou, obrátí se, dají, zúčastní

se nebo slouží? Pokud ano, pak pokračuj v tom, co děláš, protože něco funguje.

Samozřejmě že dobré pastorační vedení zahrnuje pokorné naslouchání sboru. Avšak pragmatismus mě dohnal za pastorační senzitivitu, až ke strachu z člověka. Ani trochu mě nevedlo k teologickému smýšlení nebo Boží bázni.

Zadruhé, pragmatická služba má tendenci být zaměřená na člověka způsobem, který oslavuje úspěšně. Ti pastoři, kteří rozluštili kód k zasažení poválečných ročníků, lidí středního věku nebo postmodernistů či obyvatel měst, přitahují davy pastorů hledajících pomoc. Sejdou-li se obyčejní pastoři na místní úrovni, i oni chtějí bezpodmínečně vědět: zaprvé, kdo ve skupině je ve službě úspěšný, a zadruhé, co tito pastoři dělají, že to tak funguje.

Pragmatismus je subjektivní

Na závěr, pragmatismus je subjektivní. Pragmatismus spočívá na znepokojivě relativistickém, nahodilém základu. Proč by měl sbor následovat mé nápady místo nápadů někoho jiného? Jen proto, že jsem starší pastor? Proč zavádět právě tento „nejlépe fungující model sboru“ místo tamtoho „nejlépe fungujícího modelu“ sboru? A jak definujeme „úspěch“ nebo jak poznáme, že něco „funguje“? Kdo určuje míry a na jakých základech? Někdy jsem měl skličující pocit, že si službu vymyslím za pochodu.

Přímo pod nosem

Na konci prvního sedmiletí mi sbor štědře schválil tříměsíční dovolenou. Řekl

jsem starším, že plánuji strávit tento čas lovením „správného modelu“ pro náš rostoucí sbor. Měl jsem v plánu navštívit přes tucet sborů po celé zemi, abych našel šablonu pro nejlepší službu. Byla to konečná pouť pragmatika.

Avšak místo toho, abych našel správný sbor, který bychom mohli napodobit, jsem na své dovolené našel něco jiného – **Bibli**.

K mému překvapení jsem objevil, že Bible vlastně má mnoho co říci k tomu, jak dělat sbor, daleko více, než chtějí pragmatičtí připustit. Bible nám dává více než jen hlavní nauky nebo pár ústředních principů služby. Předkládá silnou teologickou vizi pro službu v místním sboru, která se zaměřuje na evangelium a nese s sebou velmi praktické důsledky.

A tak začal pomalý proces, kdy jsem se učil neptat se: „Bude to fungovat?“ a místo toho si klást otázky jako třeba: „Říká k tomu Písmo něco?“ a „Jak by mělo evangelium ovlivnit toto rozhodnutí?“ Za posledních sedm let jsem se pře-programoval na teologické smýšlení o službě v místním sboru.

Jak pro nás vypadá biblická a teologická vize v praxi? Představuje ji výkladové kázání, které je nadřazené ostatním činnostem proto, aby Boží slovo určovalo náš program. Znamená to, že se naši starší přesunuli z modelu zasedání ředitelů k pastýřskému smýšlení. V praxi má podobu dvou bohoslužeb, které jsou určeny pro všechny lidi, aby odrážely jednotu, která je v Bibli zdůrazněna. Znamená to (alespoň pro nás) změnit náš stavební projekt z tělocvičny na svatyni.

Ve chvíli, kdy toto sepisují, zápasí na-
ši starší a pastorační zaměstnanci s roz-
hodnutím, zda pokračovat a mít dvě ne-
dělní ranní bohoslužby nebo je zkombi-
novat do jedné. Místo toho, abychom
byli jednoduše pragmatičtí a udělali si
seznam pro a proti jedné služby versus
víceru služeb, díváme se také, co říká Bi-
ble o pravé podstatě shromáždění. Mů-
žeme být tělem a neshromažďovat se,
sborovou rodinou a nescházet se jako ro-
dina nebo lidmi ve společenství a nepří-
jímat Památku Páně společně? Co zna-
mená být místním sborem biblicky?

Moje kopernikovská revoluce

Toto znovuoživení biblické vize hluboce
změnilo mou službu. Už se nezmítám

v moři pragmatismu, ale dokážu určit
směr za pomoci Písma jako svého sextan-
tu. Reakce lidí mě nedohánějí k zoufalství,
protože vidím, jak rozhodnutí týkající se
služby vyplývají z teologického základu,
což mi umožňuje důvěřovat Bohu, i když
z toho lidé nejsou šťastní. Ale ze všeho nej-
uspokojivější je, že Bůh a Jeho slovo se
vrátili do centra mé služby a našeho sbor-
ového života. Je tak uctivé otevřít Bibli
a ptát se: „Co říká Bůh o své církvi?“

Mým kolegům pastorům, kteří usilují
o fungující službu, vzkazují: Buďte sta-
teční, protože existuje moudrost, která je
určena pro nás. Začíná bázni před Hos-
podinem a Jeho slovem. ■

Tento článek je z www.9Marks.org.

Publikováno se svolením.

KDYŽ SE (ZATÍM) NEODDANÍ SCHÁZEJÍ: VZTAH, KTERÝ UKAZUJE NA JEŽÍŠE

Marshall Segal

Dvoření je mrtvé.

Toto říkají média. Dívky, přestaňte od
chlapců očekávat jakékoli formální ná-
mluvy ve snaze získat váš zájem. Nedře-
pte doma a nečekejte na chlapce, pro
kterého budete to nejdůležitější, který se
vám bude svěřovat nebo vám dokonce
zavolá. To vše jsou pradávňé rituály, věci
z minulosti a nemístné naděje.

Já vás však úpěnlivě prosím, buďte ji-
ní. To neznamená, že tento nový způsob
myšlení nemá v ničem pravdu, ani že to
není současný a zkažený trend naší kul-
tury. Celé je to ale špatně. To, co si sku-
tečně přejeme a o co se snažíme – totiž
nalézt partnera na celý život – se tragic-

ky přesouvá na příspěvky na Twitter, do
SMS, šťouchnutí na Facebooku, dvoj-
smyslného flirtování a zahrávání si jed-
noho s druhým. To je špatně.

Vztah, který směřuje k manželství

Existuje Bůh. A tento Bůh stvořil svět
a vládne mu, vládne nad muži a ženami,
stvořil i přirozené závislosti jednoho na
druhém, stvořil i instituci manželství,
která manželský svazek prohlašuje za
platný, a uchová jej svatý a bezpečný.
Proto jenom On může stanovit smysl, ob-
sah i způsoby našich manželství.

Kdyby bylo možné najít smysl života
v sexuálních podnětech anebo by vše by-

lo jen o děláni dětí, tak by teoreticky tento přístup „zapomeňme na formálnost a jen mějme sex“ mohl dočasně uspokojit naše touhy a pomohl by zplodit dost dětí k zachování lidstva. Ale Bůh měl na mysli něco mnohem romantičtějšího než orgasmy nebo rozmnožování, a proto my bychom měli mít také. Musíme.

Přesto, že lidé ve světě očekávají ve vztahu jeden od druhého méně a méně, Bůh nikoliv – a tak každý musíme ještě pilněji pracovat na našem prozatím nemanželském vztahu, abychom zachovali správný obraz toho, co má manželství znázorňovat a poskytovat.

Mami, kde se vzaly svatby?

Nic v mém životě a víře nebylo více matoucí a duchovně nebezpečné jako moje snaha o vstup do manželství. Už jako velmi mladý jsem toužil po lásce, jistotě a důvěrných věcech, které jsem očekával od manželky.

Bohužel, jak se dalo očekávat, moje nezralá a nezdravá přání nadělala víc škody než užitku. Začal jsem se vztahy příliš brzy. Byl jsem ve vztahu moc dlouho. Zahrával jsem si s našimi city a dovolil jsem, aby věci zašly příliš daleko. Řekl jsem: „Miluji tě“ moc brzy. A teď je mi má samota pravidelnou připomínkou toho, co jsem zkazil, jak jsem promeškal příležitosti nebo udělal něco špatně.

Třeba je i pro vás těžké mít vztah, z těch či oněch důvodů. Možná pan/í Pravý/á začal/a vypadat jako pan/í Smyšlený/á. Snad jste chtěli vztah nebo se vám jen líbila dívka či chlapec, u kterého jste nikdy neměli šanci. Možná se všech-

na ta doporučení, která jste od ostatních dostali, stala nejasnou hromadou dobře myšlených rad, které si navzájem protirečí. Postací, když zůstanete jako osmileté dítě, které se ptá: „Mami, kde se vzaly svatby?“

Očekávejme od manželství více

Obraz manželství, který vidíme v Božím slově – krásná, zásadní ukázka Boží, nekonečně trvající lásky k hříšníkům – nám dává důvod být s někým ve vztahu, ale se správnými hodnotami. Přístup světa nám může zajistit zábavu, sex, děti a nakonec i určitou úroveň věrnosti, ale nemůže nás vést k životodárnému Ježíši, který nás směřuje k manželství.

Přátelé, kteří si „nezávazně“ užívají sex, v něm naleznou určité potěšení, ale nedosáhnou toho vrcholu, který je čeká na druhé straně společného slibu. Radost manželství nespočívá jen, nebo dokonce především, ve fyzické stránce věci. I přesto, že by v sexu měl být hluboký pocit bezpečí, pocit, že jsme milováni a přijati takoví, jací jsme, a přání potěšit toho druhého bez pocitu nutnosti udělat dojem. Když Bůh vytvořil sexuální pouto mezi mužem a ženou, stvořil něco mnohem hlubšího než samotný akt.

Ti, kdo se nezodpovědně oddávají milostnému životu, randění bez opravdového vztahu, romantickým schůzkám bez Krista a věrnosti, se spokojují s tím, co mají. Spokojují se s něčím menším, než Bůh zamýšlel. Bůh nám umožnil dosáhnout něčeho většího skrze svého Syna, kterého seslal pro naši záchranu a ke změně smyslu života, včetně toho mi-

lostného. Dosáhnout větší radosti. Pevnější jistoty. Hlubšího smyslu.

To vše lze nalézt ve vzájemné věrnosti a následování Ježíše. Se všemi těmi „více“ můžeme říct světu, na který hledíme: Nespokojte se s falešnou a nejistou loajalitou, city, zabezpečením a sexuálními experimenty, když Bůh zamýšlí a slibuje nám něco mnohem lepšího skrze křesťanský svazek. A křesťanský svazek může být naplněn pouze skrze křesťanský vztah.

Jestliže někomu křesťanský vztah plný obětavosti, zbožnosti a směřování k manželství připadá jako otroctví, nechápeme to. Pokud nevěrnost a promiskuita někomu zní jako svoboda, nechápeme to. Ježíš by na nás mohl mít i větší nároky, ale jedná podle svého plánu, aby nám poskytl jistotu a zvětšil naši největší a nejdéle trvajicí (sexuální) radost.

Jak by měl náš vztah vypadat?

Vy, jejichž cesty jsou poznamenány spíše chybami než obětavostí, trpělivostí a zralými úsudky, vložte svou naději v Boha. On skutečně požehná a vysvobodí z té pokřivené stezky a vytvoří ve vás ještě dnes novou a čistou, moudrou a zbožnou snahu o manželství.

Zde je pár rad pro křesťany, kteří zatím nevstoupili do manželského svazku. Zdaleka to není obsáhlý či vyčerpávající seznam, jsou to jednoduché zásady, které jsem se časem naučil. Doufám, že budou pro vás, vašeho přítele, přítelkyni a pro vaši budoucí manželka/ku povzbuzující.

1. Opravdu je to tak snadné, jak se říká

V době, kdy se lidé berou stále později a později a čím dál více tráví čas na online seznamkách, potřebujeme pravděpodobně připomenout, že manželství spočívá více ve věrnosti než v podobnosti.

Koneckonců, nikdy zde nebyl tak nepodobný vztah než mezi svatým Bohem a jeho hříšnou nevěstou, vzor, kterého se snažíme v našich manželstvích docílit.

Existuje důvod, proč Bible neobsahuje knihu s návodem na vybrání správného partnera. Nejedná se o Boží přehlednutí této části života, jako kdyby nemohl vidět do 21. století. Podmínky jsou úžasně jasné a jednoduché: **1)** Dotyčný musí věřit v Boha (2 K 6,14) a **2)** Musí být opačného pohlaví (Gn 2,23–24; Mt 19,4–6; Ef 5,24–32).

Nepochybně budou však ve vašem vztahu i další odlišnosti. Otázky ohledně atraktivity a přitažlivosti jsou nezanedbatelné, ovšem Bible se vyjadřuje i k určitým rolím pro manželky a muže. Muži by měli chránit a zaopatřovat svou ženu (Ef 5,25–29). Ženy by měly pomáhat a podřizovat se svému muži (Gn 2,18; Ef 5,22–24). Otcové by měli vést své rodiny v Božím slově (Ef 6,4). Rodiče musí milovat a vychovávat své děti ve víře (Dt 6,7). Takže nesporně hledáme více než jen přitažlivou osobu, která „miluje Ježíše“.

Nicméně, mnozí z nás potřebují připomenout, že osoba, která je mi Bohem souzená, není zdaleka perfektní. Každý člověk, který vstoupí do manželství, je hříšník, a tak hledání manžela/ky není snaha o dokonalost, ale pokřivená snaha

připodobnit se Ježíši. Jedná se o přání být více jak On a touhu poznávat Ho společně. Bez ohledu na to, jakého křesťana si vezmete, pravděpodobně zanedlouho zjistíte, že už si nerozumíte tolik jako zpočátku. Snad budete tím více žasnout nad Boží láskou, kterou vám skrze Ježíše daroval, a nad tou milostí, že smíte svůj život prožít s tím, koho i přes vzájemné rozdílnosti milujete.

2. Měli byste vědět, proč má vstup do manželství smysl

V nejtěžších chvílích a depresích se naše cíle zmenšují a jsou často zcestné. Zkrátka už nechceme být každý pátek večer sami. Chceme lidem poslat společnou momentku z výletu. Chceme si užít sex bez pocitu viny. Prostě toužíme po dívce či chlapci, který nám řekne, že jsme krásní, zábavní, chytří, dobří v práci atd.

Kdyby to bylo vše, co nám manželství nabízí, nemělo by vůbec žádnou cenu do něj vstupovat. Mnoho lidí se tento fakt bude snažit popřít, ale statistiky rozhodů jsou dostatečným důkazem, že manželství si žádá něco většího, než si většina z vás ve svatební den vůbec dokázala představit. Většina mých přátel, kteří jsou ženatí či vdané, by řekla, že co se zpočátku u oltáře zdálo zábavné, hezké a nezničitelné, se v jejich společném životě postupem času tak čisté a snadné nezdálo. I přesto je manželství dobré a krásné, ale příliš vzácné pro malé cíle.

Existuje dobrý důvod ke vstupu do manželství: Bůh vás bude utvrzovat ve věrnosti jeden druhému. Smysl manželství spočívá v poznávání Boha, uctívání

Boha, závislosti na Bohu, zobrazování Boha, podobání se Bohu. Bůh stvořil muže a ženu k obrazu svému a vstoupil do svazku s nimi, dal jim specifické povinnosti, aby se postarali jeden o druhého ve svém pokřiveném, ale krásném svazku.

Důvod ke vstupu do manželství jste vy, váš partner a všichni okolo, kteří lépe uvidí Boha a Jeho lásku k nám skrze Ježíše. Pokud tuto skutečnost ve vašem vztahu necítíte, rozejděte se. Jestli postrádáme tyto priority, potřebujeme si to s příštím partnerem ujasnit.

3. Dávejte přednost porozumění před důvěrnostmi

Největší nebezpečí ve vztazích je obětování části svého srdce a života někomu, s kým ještě nejsme oddáni. Jedná se o podstatný risk a mnoho, mnoho mužů i žen zažívá hlubokou, neustávající bolest z předchozích vztahů, protože si užívali citovou či fyzickou blízkost druhého bez oddané věrnosti. Laciná blízkost se na chvíli zdá upřímná, ale dostanete, co si zasloužíte.

Zatímco největší odměnou v kristocentrickém manželství je intimita, největší odměna v kristocentrickém vztahu je porozumění. Důvěrnost je nejjistější v souvislosti s manželstvím a manželství je nejjistější v souvislosti s porozuměním. Smyslem našeho vztahu je zjistit, zda bychom se měli vzít, nebo ne, a proto bychom se na něj měli soustředit.

Ve snaze najít porozumění budeme nepochybně rozvíjet i důvěrný vztah, ale neměli bychom tak činit příliš rychle či naivně. Buďte přímočaří a otevření jeden

k druhému, ovšem jako křesťané byste měli vědět, že intimita před svatbou je nebezpečná, zatímco porozumění je neuvěřitelně cenné.

4. Najděte snoubence na správném místě

Snadno navážeme na předchozí bod. Hledejte lásku na správných místech. Zaměřte se na ovoce a hned budete mít pomocníka. Místo toho, abyste si dali za cíl oženit se či vdát se, přenechejte tuto starost Bohu, pokračujte v poznávání Boha a hledejte někoho s podobným myšlením. Doufáte-li ve svatbu s někým, kdo vášnivě miluje Ježíše a poznává Ho, je pravděpodobně nejlepší přebývat ve společenství lidí, kteří se Mu plně oddávají.

Neznamená to ale, že máme sloužit Bohu ve snaze nalézt lásku. Takovou sobeckou službou Bůh v zásadě oslavován není. Ne, jednoduše to znamená, že pokud hledáme specifický typ člověka, jsou zde dobrá, bezpečná a snadno rozeznatelná místa, kde tito lidé žijí, slouží a společně uctívají Boha. Přidejte se k takovému společenství, pomáhejte jedni druhým a čekejte, až vám Bůh otevře dveře ke vztahu.

5. Neoddejte mu svou mysl před tím, než se bude moci oddat i zbytek

Ačkoli by se mohlo zdát, že se tento problém týká častěji žen, pohybují se už dost dlouho mezi mnoha svobodnými muži, jako jsem já, a tak vím, že to není výhradně ženský problém. Cílem pravé křesťanské romantiky by měla být svatba, proto by nás nemělo překvapit, že naše sny, očekávání a srdce vytlačuje vše ostatní z mysli.

Není tak složité představit si, jak budou vypadat vaše děti, jak byste zorganizovali rodinnou dovolenou nebo jaký dům byste si koupili. A stejně jako u sexu, všechny tyto věci by mohly být opravdu dobré, bezpečné a krásné, ale pouze v kontextu vašeho svazku. Satan vám chce listivě pomoci k vybudování idolů manželství a rodiny, které jsou však příliš křehké pro váš prozatímní vztah bez manželské ho slibu.

„Řekl mi, že mě miluje.“ „Slíbila, že mě nikdy neopustí.“ Zdánlivě nádherné věty, ne vždy ale dojde k jejich naplnění. Často jsou vysloveny s dobrými úmysly, ale bez prstenu – a bez prstenu mohou být následky katastrofální. Chraňte svá srdce a představivost před malováním si příliš daleké budoucnosti.

6. Hranice jsou vašimi nejlepšími přáteli

Snad nejčastěji kladená otázka křesťanů v prozatím nemanželském vztahu zní: „Jak daleko je příliš daleko před svatbou?“ Fakt, že si stále klademe tuto otázku, naznačuje, že potřebujeme určit hranice, a že jsou pro většinu z nás nejasné. Usilujete-li o svatbu a vše vychází tak, jak má, budete čelit pokušení, velkému pokušení.

Sexuální hřích může být zbraň ďábla, který se snaží zničit váš křesťanský vztah. Pokud nebudete znát svého nepřítel a poddáte se mu, budete se sami sebe ptát, jak jste se mohli nechat tak snadno zlákat. Jedni z našich nejlepších přátel v tomto boji budou právě hranice, které si sami nastavíme se snahou zachovat čistotu.

Ačkoli spontánní milostné scénky vypadají ve filmech skvěle a krátkodobě přinášejí příjemné pocity, ve skutečnosti rodí ostudu, lítost a nedůvěru. Zkusme se nejprve o dotecích bavit, než se budeme dotýkat. Vyměňte vzrušení za důvěru, překvapení za porozumění a sebedůvěru. Rozhodujte se zbožně a důsledně předtím, než něco uděláte.

Hranice jsou nutné, protože na cestě k manželství a jeho uskutečnění roste touha po důvěrnějším sblížení v závislosti na tom, jak daleko zajdete. Jste takto stvořeni od přírody. Dotýkání vede k dalšímu dotýkání se. Setrvání v určitých situacích o samotě povede k silnému pokušení. Dokonce i společné modlitby či hodiny a hodiny telefonování můžou vytvořit nezdravou míru sblížení v nemanželském vztahu.

Pokud jsme sami k sobě upřímní, uznáme, že spíše než příliš dlouhým čekáním s dalším krokem chybujeme v lásce zacházením moc daleko. Jen obtížně naleznete pár, který by litoval, že si stanovil hranice, zatímco velmi snadno najdete lidi, kteří by si přáli, aby v tom byli bývali udělali víc. Jako následovníci Krista bychom opravdu měli být co nejopatrnější a bdělí.

Hranice ochraňují a hranice ukazují hloubku budování důvěry. Ustanovením společných hranic, malých i velkých, a jejich dodržováním prohlubujeme a vytváříme naší důvěru, která poslouží k ochraně našeho sblížování, plnění dohody a rozhodování, až nás Bůh možná dovede ke svatbě.

7. Neustále zapojte své společenství

Vztah spočívá v rozeznání schopnosti druhého podobat se obrazu Božímu a naplnit s námi smysl manželství. I když můžete mít vždy poslední slovo, nemusíte být schopen vše dobře posoudit. Tak jako v každé jiné oblasti vašeho křesťanského života, potřebujete Kristovo tělo v uvažování o tom, s kým navázat vztah, jak se v něm chovat a kdy se oženit či vdát.

Ačkoli je to málokdy hned vidět, vyslechnout názory lidí, kteří vás znají, milují a mají velká očekávání o vaší budoucnosti, se vám vždy vyplatí. Může to vést k těžkým rozhovorům či hlubokým neshodám, ale donutí vás to vyprávět se s věcmi, které jste sami neviděli. Pro nerozvážné vedení padá lid, kdežto v množství rádců je záchrana (Př 11,14).

Pozvěte ostatní, aby viděli váš vztah z druhé strany. Snažte se strávit čas společně s ostatními lidmi, páry i svobodnými, kteří vám ukáží, co je správné, špatné a ošklivé.

8. Ať má váš vztah misijní charakter

Ne, nechci vás povzbudit k tomu, abyste začali chodit s dosud nevěřícím mužem či ženou. Když mluvím o misií ve vztahu, mám na mysli vztah, který ukazuje víru v Ježíše a Jeho dobrou zprávu, vztah, který jedná podle evangelia a ne podle světa. Chci, abychom vyhráli jako učedníci díky správným vztahům, konfrontaci se světskými paradigmaty a hledání radosti v obětavosti, nesobeckosti a důslednosti.

Muži a ženy ve světě chtějí mnoho stejných věcí jako vy: zalíbení, věrnost, konverzaci, jistotu, sex atd. A časem uvidí pevnou půdu, na které stojí váš život, a vztah, který je silnější než všechny povrchní věci, které znají oni. Uvidí něco hlubšího, silnějšího a mnohem smysluplnějšího mezi vámi a vašim souzeným.

Vidí lidé ve vašem životě Ježíše a milují Ho více díky tomu, že jste spolu? Vidí jak Boží milost a pravda pracuje ve vašem vztahu, když kráčíte životem společně? Přemýšlíte neustále, jak požehnat svým přátelům a rodině a vést je tím ke Kristu? Čím více vztahy ve světě slábnou, tím více může být ten váš provokativním obrazem vaší věrnosti Kristu, a toho, jak jste povoláni Ho následovat.

Usilovat o manželství tím správným způsobem

Je takový vztah dokonale bezpečný? Ne. Ochrání vás to od bolesti či zklamání?

Ne. Garantuje vám to, že se už s nikým nerozejdete? Ne. Ale, díky Boží milosti, vás to může ochraňovat od hlubší bolesti srdce a většího ničivého selhání. Modlím se, aby vás tyto zásady uschopnily milovat svého manžela/ku takovým způsobem, díky němuž budou pravda a evangelium ukázány světu krásněji a dramatictěji.

Jste-li na tom stejně jako já, už jste to asi několikrát pokazili. Možná, že právě teď děláte něco ve svém vztahu špatně. Budte ochotni učinit složitá rozhodnutí, velká i malá a usilovat už dnes o manželství tím správným způsobem. A ať už si nakonec jeden druhého vezmete nebo ne (nebo pokud se vůbec oženíte/vdáte), jednou si určitě vzájemně poděkujete. ■

Marshall Segal. (C)2013 Desiring God Foundation. www.TouhaPoBohu.cz

Překlad Kateřina Babická

DOPORUČENÍ PRO POUŽÍVÁNÍ FYZICKÝCH TRESTŮ

Příloha z knihy ‚Jak být dobrým rodičem‘, kterou vydalo nakladatelství Didasko (www.didasko.cz).

Účelem trestu je podle Bible napravovat – ne jen potrestat – vést k čistému svědomí a usmíření s Bohem a druhými lidmi. To platí jak o tělesném trestu, tak i o jiných formách trestu.

Fyzické tresty si vyhradte pro chvíle, kdy vás děti neposlechnou úmyslně, nebo alespoň v závažnějších případech takové neposlušnosti. Jde o lék, ne o potravu; o preparát na občasně tělesné potíže, ne o každodenní stravu, ze

kteřé by měly žít. Když z léku uděláte každodenní pokrm, zničíte postupně jeho léčivé účinky. /Charles Bridges, Příslloví s. 430./

Pokud se děti úmyslně vzpírají rodičům, jsou rodiče Božím nástrojem nápravy, aby děti pochopily, že se rozhodly špatně a proti Boží vůli. Bůh nicméně rodičům neříká, **jakou** konkrétní formu trestu kdy použít. Následující doporučení vám však mohou pomoci, jak uplatňo-

44 ZÁPAS O DUŠI

vat biblické zásady trestání s láskou, účinně a na modlitbách.

S klidem v duchu zhodnoťte povahu provinění. Šlo o projev **vzpoury? Vzdo-ru?**

- Řekli jste dětem jasně, co mají dělat? Poslechly vás hned bez odmlouvání nebo výmluv?
- Byly tvrdohlavé – ušklíbaly se, reptaly nebo byly nevrlé? Říkala řeč jejich těla Ne? Pokládejte nejprve ty správné otázky, abyste zjistili, co chtěly dát řečí těla najevo (Příslaví 18,13); musíme totiž být opatrní, abychom nezaměnili chvilkové zklamání nebo smutek se vzdorem.
- Řekly něco drzého nebo neuctivého?
- Byly paličaté?
- Lhaly?

Pokud jste si jisti, že šlo o projev vzpoury nebo vzdoru, bude nejspíše na místě tělesný trest (Příslaví 15,10a); za předpokladu, že neexistují jiné polehčující okolnosti (např. jsou ještě příliš malé, nebo se rozhodnete být milostiví). Pokud není tělesný trest zapotřebí, použijte jinou odpovídající formu trestu.

Trvejte na tom, aby děti přiznaly vinu a přijaly zodpovědnost za své špatné rozhodnutí.

- Zeptejte se, jak se měly rozhodnout, aby jednaly správně.
- Zeptejte se jich, zda jejich jednání bylo v Božích očích dobré nebo špatné.
- Vedte je k pokání a modlete se, aby Bůh způsobil, že bude skutečné. Potřebují pochopit, že se provinily proti Bohu.

Tělesný trest vykonajte s klidem, ale důsledně.

- Nikdy ne tak, abyste své děti zranili. Tělesné tresty by měly mít rozumovou míru a odpovídat věku dětí.
- Trest musí být dostatečně důkladný, aby nutil děti přemýšlet a litovat toho, co se stalo, a tím je vedl ke změně.
- Pro tělesný trest vyberte vhodnou část těla, aby neohrožil úraz.
- Obecně řečeno – děti bychom měli trestat fyzicky jen v soukromí, pokud je to alespoň trochu možné. Obzvlášť se snažte vyhnout tělesným trestům na veřejnosti.
- Nezapomeňte, cílem není trest, ale náprava – usilujeme tedy o to, aby děti činily pokání a už danou věc dál nedělaly (2. Petrova 2,22; Příslaví 26,11).

Tělesný trest by vždy měl být doprovázen vysvětlením, vyučováním, „tréninkem“ a modlitbou (2. Timoteovi 3,16-17).

- Mluvte o tom, co by měly udělat ve stejné situaci příště. Co mohly udělat jinak a proč.
- Připomeňte svým dětem, že jim chcete stát po boku a pomáhat jim.
- Z tohoto rozhovoru se může stát chvíle útěchy a modlitby, kdy budete prosit, aby Bůh pracoval v jejich srdci.
- Vysvětlete jim, že by měly Boha a ostatní lidi, kterých se to týká, upřímně požádat o odpuštění a dát svým sourozencům, kterým ublížily, najevo svou lásku, a tak usilovat o nápravu vztahu (Lk 11,24–26; Ef 4,22–24).

Vše, co děláte, by mělo být projevem lásky agape.

- ◆ *Vlídlná odpověď odvrací rozhořčení, kdežto slovo, které ubližuje, popouzí k hněvu. (Př 15,1)*
- ◆ *Lidským hněvem spravedlnost Boží neprosadíš. (Jk 1,20)*
- Používejte slova, která pomohou problém vyřešit a vyjasnit, a vyhýbejte se útočným slovům a tónu řeči (Efezským 4,29).
- Jejich provinění už znovu nezmiňujte... nepoužívejte je proti nim. Pokud se k dané záležitosti musíte vracet, pak to dělejte pro jejich dobro (jinými slovy, abyste jim pomohli vyřešit opakované hříchy).
- Když je problém vyřešen, snažte se najít příležitost, jak své děti povzbudit.

Potřebujeme pochopit, že i navzdory tomu, že se modlíme a toužíme po tom, aby náprava skrze pokání a usmíření byla úplná, někdy to tak nebude. Buďte trpěliví a nechte Boha pracovat v jejich srdcích.

Pokud jejich reakce není natolik závažná, aby bylo třeba znovu zakročit, jděte dál. Snažte se najít příležitosti, kdy se svými dětmi budete moci mluvit o něčem jiném než o daném konfliktu, abyste poznali, co se skutečně skrývá v jejich srdci (Příslaví 4,23; 20,5). Proste o moudrost; Bůh vám ji dá (Jakub 1,5).

Doporučené biblické pasáže a literatura: Příslaví 13,24; 19,18; 23,13,14; 22,15; 29,15; Židům 12,6–11; Tedd Tripp, Pastýřem dětského srdce (kapitola 11); Bruce Ray, Withhold Not Correction. ■

NAPSALI JSTE NÁM

Prošba o zjednanie nápravy

Zdravím Vás Jaroslav, ďakujem za pravidelné zasielanie časopisu Zápas o duši. Je pre mňa často zdrojom mnohorakej inšpirácie. Je to fajn služba.

Upozorňujem na faktický, predpokladám nechcený, omyl v Zápase o duši č. 117 v článku *Není jedno, co čteme*. Inak celkom zaujímavý článok, podľa môjho názoru, znehodnocuje zrejme redakčná poznámka v zátvorke na strane 44 „u nás Křesťan Dnes“. Internetové noviny Křesťan Dnes nemajú v súčasnosti ani v minulosti nemali žiadny priamy vzťah s americkým mesačníkom Christianity Today (v preklade „Křesťanství Dnes“).

Citujem z www stránok novin Křesťan Dnes:

„Křesťan Dnes byly součástí mezinárodní sítě novin The Christian Post od roku 2004 a nyní jsou členem mezinárodní sítě novin společnosti The Christian Today od roku 2006. Jsou dále členem České evangelikální aliance (ČEA) od roku 2006, Evanjelickej aliancie v Slovenskej republike (EA v SR) od roku 2007 a Křesťanské misijní společnosti (KMS) od roku 2008.“

(1) Proším o uverejnenie opravy v najbližšie možnom čísle Zápas o duši, pokiaľ to pôjde. Privítam, ak mi vopred pošlete návrh textu, ktorý by ste chceli

ako opravu zverejniť. Zároveň prosím o vymazanie celej predmetnej zátvorky na webe <http://www.reformace.cz/zod/-neni-jedno-co-cteme-cislo-117>.

(2) Prosím o odstránenie slovného spojenia “Křesťan Dnes u nás” z videa na <http://www.youtube.com/watch?v=q1eULrPj5Cg> v čase 27:44 min.

(3) Prosím, aby ste o omyle vyrozumeli organizátorov konferencie (email mi prosím pošlite v kopii) a aby, pokiaľ možno, bolo toto slovné spojenie vymazané z textu v prípadnom zborníku konferencie, či iných zamýšľaných tlačovniach.

(4) Rovnako prosím o vyrozumenie ďalších prípadných individuálnych či skupinových českých alebo zahraničných adresátov Vašho mylného zdedenia v online, vytlačenej či ústnej podobe v minulosti, podľa Vašho najlepšieho svedomia. (Kópie mi zasielať nemusíte, dôverujem Vám, Jaroslav).

(5) Napokon prosím o výmaz tohto slovného spojenia z originálneho súboru, aby v prípade jeho budúceho použitia nedošlo ku opätovnému umylu.

Služba Křesťan Dnes je misijným projektom i podnikateľskou činnosťou zároveň, preto verím, že chápete túto moju dôslednosť v záujme ochrany značky novín, ktoré už takmer 9 rokov, verím, že z Božej milosti, budujem.

Vopred ďakujem za ústretovosť a pochopenie. Mrzí ma to o to viac, že Christianity Today sa podľa viacerých komentátorov, i podľa mojich vedomostí, ubera liberálnym smerom, čo rozhodne nie je zámerom Křesťan Dnes.

Prajem pokojný a požehnaný čas, úprimne Vám prajem zdar vo Vašej ďalšej službe a fandím Vám. Z kníh z vydavateľstva Poutnikova čítba, spomínaného v texte, prijímam hojný ošoh a prajem tomuto vydavateľstvu rozvoj na Božiu slávu.

V prípade akýchkoľvek otázok ku službe Křesťan Dnes ma prosím kedykoľvek kontaktujte. Snažím sa o transparentnosť a stále učím a i ja robím niekedy chyby. Stane sa. Nádejám sa však, že náš Duch Svätý vedie i pri našich nedokonalostiach a ak by sme v niečom inak zmýšľali, verím, že nám i to Boh vyjaví podľa Filipským 3,15.

Kiež Vám Dobrosrdečný Pán nadelí hojne duchovných darov ku Jeho radosťi. S pozdravom „Soli Deo Gloria“ zdraví
Rastislav Tercius Čížmár
vydavateľ
www.krestandnes.cz

***

Omluva autora a redakce

Pokoj Vám a milost, Rastislave.

Jako autor uvedeného textu i jako odpovědný redaktor časopisu Zápas o duši se Vám omlouvám se za tuto svou chybu – měl jsem být pečlivější při prověření souvislostí.

Udělám vše, co bude v mých silách, abych tuto chybu napravil (viz Vaše body 1–5).

S pozdravem a přáním Boží blízkosti
Jaroslav Kernal

***

Novinky v Poutníkové četbě

Velká kniha o Bohu pro malé děti

Marian M. Schoolland

Maminka svým dětem láskyplně sděluje vše, co by měly vědět o Bohu Otci, Kristu, Duchu svatém, církvi i samy o sobě.

Kniha obsahuje vysvětlení tématu (např. Bůh je věrný, Bůh stvořil všechny věci dobré, Jak přišel do světa hřích, Ježíš ukázal, kdo je, Duch svatý učedníky vedl, Musíme se znovu narodit, Boží děti vyprávějí o Ježíši... – celkem 86 témat),

otázky pro rozhovor s dětmi, vybrané verše k naučení se z paměti a modlitby. Kniha přináší slávu jedinému Bohu.

A4, pevná vazba, křídový papír, barevné ilustrace

240 stran, cena: 395,- Kč

Nástěnný obrázkový kalendář s biblickými verši na rok 2014

Reformace.cz & Poutníkova četba

- S vyznačenými státními svátky.
- Obsahuje stránku s evangeliem od Charlese Haddona Spurgeona.
- Na kalendáři je místo pro napsání Vašeho věnování jiné osobě.

Cena 50,- Kč

www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,

tel.: +420 472 741 623

Poutníkova četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39

**Objednávky časopisu, knih, nahrávek a své připomínky,
názory, náměty nebo články posílejte na:**

zapasodusi@gmail.com

Nebo na adresu: **Zápas o duši, Veleslavínova 14
400 11 Ústí nad Labem**

Telefon do redakce: (+420) 411 440 021

**Dobrovolné příspěvky posílejte přiloženou složenkou nebo převodem z účtu.
Jako variabilní symbol použijte číslo uvedené na adresním štítku.**

Číslo účtu: 2600196560 / 2010 (Česká republika)
2600196560 / 8330 (Slovensko)

www.reformace.cz

Posláním občanského sdružení Reformace.cz je pomáhat jednotlivcům, místním sborům a dalším misijním organizacím naplňovat příkaz Pána Ježíše Krista nést Boží slovo do celého světa a vychovávat učedníky.

**Na webu naleznete: stovky nahrávek kázání a vyučování •
webový archiv časopisu Zápas o duši • úvahy a vyučování •
elektronické knihy • internetový časopis Reformace • staré
publikace ke stažení • videa • a další.**

**HCJB vysílání v Rádiu 7 (www.radio7.cz)
pondělí 23³⁰–0⁰⁰, středa 17¹⁵–17⁴⁵, čtvrtek 5⁰⁰–5³⁰**

Reformace

Internetový měsíčník pro církve reformovanou a stále se reformující.
Časopis, který vychází vždy na začátku měsíce, můžete dostávat emailem
a zároveň je také k dispozici na našich webových stránkách.

ZÁPAS O DUŠI © vydává Reformace.cz, Hošťálkova 1b, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012

Redakce a administrace: Veleslavínova 14, 400 11 Ústí nad Labem

Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal

Redakční rada: Daniel Adamovský, Radovan Hynek, Petr Papež, Klára Steigerová,
Pavel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý

Překlady: Julie Petrecká (pokud není uvedeno jinak)

Číslo 118, vyšlo 18. října 2013, ev. č. MKČR: E 11180

Tiskne Grafotechna print, s. r. o., Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky

Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ!**

ISSN 1804-2880